

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, RUJAN 2009. ■ GODIŠTE III ■ BROJ 16 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

5

Događajnica
**S RADOM POČELA
KATOLIČKA OSNOVNA
ŠKOLA U POŽEGI**

**DESECI TISUĆA VJERNIKA
HODOČASTILI
U BISKUPIJSKA
MARIJANSKA SVETIŠTA**

**SMIJE LI SE VJEROUČITELJ
POLITIČKI ANGAŽIRATI**

**I SVEĆENIČKE ŽRTVE
UGRAĐENE SU U
VOĆINSKO SVETIŠTE**

16

Iz našeg Caritasa
**BISKUPIJSKI I ŽUPNI
CARITASI ORGANIZIRALI
RAZMJENU I DARIVANJE
UDŽBENIKA**

**U AKCIJI ŽETVA
PRIKUPLJENO
15 TONA PŠENICE**

19

Obitelj

**DANAS JE DJECU TEŠKO
ODGAJATI U KATOLIČKOM
DUHU, ALI NIJE NEMOGUĆE**

21

Gospodarstvo

**TKO S BOGOM RAČUNA,
NIKADA NEĆE BITI
U GUBICIMA**

Dvanaesta obljetnica Požeške biskupije

(str. 2)

Katolička osnovna škola otvorila vrata

(str. 3.)

**DVANAESTA OBLJETNICA POŽEŠKE BISKUPIJE
U ZNAKU NASTOJANJA NA ODGOJNO-OBRAZOVNOM PODRUČJU**

BISKUP ŠKVORČEVIĆ: *Uvjereni da nema većeg Božjeg djela na zemlji od rođenja novog ljudskog bića i svjesni važnosti obitelji za cjelovit odgoj i izgradnju djece, tražili smo različite mogućnosti da pomognemo roditeljima u njihovoj zadaći.*

DVANAESTA OBLJETNICA POŽEŠKE BISKUPIJE U ZNAKU NASTOJANJA NA ODGOJNO-OBRAZOVNOM PODRUČJU

Izgradnja mladog čovjeka na evandeoskim vrijednostima

Odvanaestoj obljetnici uspostave Požeške biskupije održat će se u Požegi 26. rujna 2009. »Biskupijski dan«. Na tom već tradicionalnom godišnjem događaju u mjesecu rujnu, biskup zajedno sa svećenicima, dijecezanskim i redovničkim, đakonima, vjeroučiteljima i povjerenicima za pastoral te drugim suradnicima nastoji razmotriti kako su se ostvarivali zajednički programi tijekom protekle pastoralne godine i naznačiti zadatke za započetu pastoralnu godinu. Iskustvo svjedoči koliko je to važno za izgradnju i produbljivanje svijesti o jednom poslanju naše mjesne Crkve i za promicanje odgovornosti svih za njegovo ostvarivanje. To je ujedno poticaj pastoralnim djelatnicima u našoj mjesnoj Crkvi da u duhu II. vatikanskog sabora pažljivo čitaju »znakove vremena« i traže evandeoske odgovore na pitanja hrvatskog društva u kojem žive i djeluju. Umijeću čitanja »znakova vremena« pripada i razvijanje sposobnosti razlučivanja pastoralnih prioriteta, onoga što ne dopušta čekanje. Ovogodišnji »Biskupijski dan« imat će određene posebnosti jer se zbiva u »Svećeničkoj godini« i jer će tom prigodom biti otvorene nove biskupijske odgojno-obrazovne ustanove.

Briga za siromašne učenike i studente

Zahvaljujući suradnji i založenosti najvećeg broja svećenika i mnogih drugih djelatnika, postupno su se u našoj Biskupiji oblikovali i ostvarivali određeni programi na duhovnoj, pastoralnoj i materijalnoj razini. Stvorili su se uvjeti da o njezinoj desetoj obljetnici započnemo, a u sljedećim godinama nastavimo sa sustavnim pro-

mišljanjima i nastojanjima i na odgojno-obrazovnom području. Uvjereni da nema većeg Božjeg djela na zemlji od rođenja novog ljudskog bića i svjesni važnosti obitelji za cjelovit odgoj i izgradnju djece, tražili smo različite mogućnosti da pomognemo roditeljima u njihovoj zadaći. Nastojimo pružati duhovnu i materijalnu potporu ponajprije obiteljima s brojnijom djecom te im na više načina pomagati u odgoju i obrazovanju njihove djece.

Biskupija je od svojih početaka po Katehetskom uredu organizirala, promicala i usklađivala vjerski odgoj u javnim predškolskim ustanovama te jednako tako i vjeronauk u javnim osnovnim i srednjim školama. Podupirala je crkvene dječje vrtiće. No, već više godina dodjeljuje stipendije srednjoškolskim učenicima i studentima, čiji se broj penje od pedeset do sedamdeset. U želji da ne svedemo svoj odnos sa stipendijantima samo na novčanu razinu, u jesen 2006. godine otvorili smo u Požegi Kolegij, dom za srednjoškolske učenike, koji na tragu stodesetogodišnjeg djelovanja Orfanotrofija, odnosno Konvikta, nekada smještenog u zgradi sadašnjega biskupijskog sjedišta, omogućuje siromašnijim učenicima i svećeničkim aspirantima besplatni smještaj tijekom školovanja kao i cjelovitu formaciju. Za siromašne pak studente uspostavili smo sličan dom u Zagrebu.

»Izvezi na pučinu«

O desetoj obljetnici utemeljenja biskupije, 2007. godine osnovana je Katolička klasična gimnazija u Požegi i Virovitici, a 2009. Katolička osnovna škola s pro-

duženim boravkom u Požegi. Ona će – zajedno s Odgojno-obrazovnim centrom Požeške biskupije – biti svečano otvorena na »Biskupijski dan« o dvanaestoj obljetnici uspostave Požeške biskupije. Odgojno-obrazovni centar u Požegi djelovat će pod geslom »Duc in altum« – »Izvezi na pučinu«, koje je bilo osobito drago papi Ivanu Pavlu II., utemeljitelju Požeške biskupije. Centar ima zadaću povezivati, usklađivati, i usmjeravati svu spomenutu djelatnost, kako bi ona – ukorijenjena u dvotisućgodišnje iskustvo Katoličke crkve – na najbolji način služila mladom čovjeku u njegovoj izgradnji po usvajanju evandeoskih vrijednosti.

Odgojno-obrazovno djelovanje Požeške biskupije odvijat će se u duhu katoličke otvorenosti i povezanosti s Crkvom diljem svijeta, ponajprije s njezinim središtem u Rimu. Dragocjen poticaj u tom smislu primili smo u Poruci pape Benedikta XVI. koju nam je uputio po svom državnom tajniku kardinalu Tarcisiju Bertoneu prigodom otvorenja Katoličke osnovne škole i Odgojno-obrazovnog centra. U tom istom duhu katoličke širine prihvatili smo i obvezu da u Africi, u kamerunskoj biskupiji Ngaoundere, gdje kao misionar djeluje naš svećenik Karlo Prpić, dajemo svoj mjesečni novčani doprinos za izobrazbu trojice svećeničkih kandidata.

Neka Bog blagoslovi i dadne uspjeh svemu onome što svojim slabima ljudskim snagama nastojimo ostvarivati.

+ Antun Škvorčević

✱ Antun Škvorčević
požeški biskup

Poruka pape Benedikta XVI. koju je požeškom biskupu Antunu Škvočeviću uputio državni tajnik Njegove Svetosti

Preuzvišeni!

Sveti Otac Benedikt XVI. sa zadovoljstvom je primio vijest da će prigodom Biskupijskog dana Požeške biskupije biti otvoren Odgojno-obrazovni centar, važan sklop (kompleks) koji objedinjuje različite školske ustanove na području Biskupije.

Njegova Svetost pozdravlja ovu hvalevrijednu inicijativu, jer je odgoj mladeži važna sastavnica poslanja Crkve. Naviještanje radosne vijesti Isusa Krista traži veliko zalaganje, te je dobra priprema za to djelo od životne važnosti. Uistinu, danas su nam potrebni muškarci i žene, kako Bogu posvećene osobe tako i laici, koji posjeduju, ne samo široku i duboku izobrazbu, nego koji svjedoče ljubav i solidarnost. U tom pogledu katolički odgoj i spomenuti biskupijski Odgojno-obrazovni centar mogu ponuditi nove poticaje za cjelovitu formaciju i odgoj.

Dok zaziva zagovor Blažene Djevice Marije, Sedes Sapientiae (prijestolja mudrosti), Petrov nasljednik od srca podjeljuje posebni Apostolski blagoslov Vama, preuzvišeni, svećenicima, osobama posvećenog života, učenicima i svima onima koji se u Biskupiji bave katoličkim odgojem djece i mladeži.

Koristim prigodu potvrditi Vam osjećaje osobitog poštovanja.

Vatikan, 9. rujna 2009.

Vašoj preuzvišenosti najodaniji u Gospodinu

Tarcisio Bertone

kardinal Tarcisio Bertone
državni tajnik

S RADOM POČELA KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA U POŽEGI

Najvažnija metoda rada u ovoj školi je ljubav

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Požeška biskupija otvorila je još jednu povijesnu stranicu. U Požegi je 7. rujna s radom počela Katolička osnovna škola čiji je osnivač Požeška biskupija. To je druga katolička osnovna škola u Hrvatskoj; prva je osnovana u Šibeniku. Prvu generaciju učenika čini četrdeset prvašića podijeljenih u dva razredna odjeljenja.

Dragocjena povezanost s Bogom

- Iza ove škole stoji ustanova koja traje već dvije tisuće godina i koja ima velika iskustva na odgojno-obrazovnom području. Željeli bismo da ova prva stranica koju danas okrećemo bude ispisana najljepšim slovima, a bit će tako ako u školu, a još više u ovu djecu, unesemo ono što je najdragocjenije, a to je ljubav. Metoda ljubavi u odgojno-obrazovnom nastojanju najvažnija je metoda i što se na taj način u mlade ljude unese, to će u njima biti najsnažnije i najdugovječnije - kazao

je požeški biskup Antun Škvorčević, pozdravljajući na prvom satu učenike, njihove roditelje, učitelje i stručno osoblje škole koja je smještena u nekadašnjoj zgradi požeške Gimnazije.

Po čemu je Katolička osnovna škola drugačija od javnih škola u Hrvatskoj? Po tome, odgovorio je biskup, što je ovdje metoda ljubavi povezana s dimenzijom vjere. - Kada netko u životu pravi korake u povezanosti s ljudima, to je dragocjeno, ali još je dragocjenije kada to čini u povezanosti s Bogom. Povezanost s Bogom nikada nikome nije štetila, nego je, dapače, pomogla da se čovjek razvije u najširoj dimenziji. Stoga je ljubav i povezanost s Bogom sastavni dio metode posebnosti ove naše Katoličke osnovne škole - istaknuo je biskup Škvorčević.

Učenicima i roditeljima potom se obratio ravnatelj škole vlč. Ivica Žuljević, koji je predstavio prve učiteljice Anitu Mikić i Josipu Petrišku, voditeljicu produženog boravka s. Karolinu Mićanović, pedagoginju Draženku Rotim i tajnicu Danicu Soldo.

Nov način evangelizacije

- Kada je Požeška biskupija prije dvije godine osnovala Katoličku klasičnu gimnaziju, već se tada razmišljalo o organiziranju cjelovitog odgoja mladih osoba, od vrtića do osnovne škole i gimnazije, kako bi se zatvorio jedan obrazovno-odgojni ciklus. Kako tada nisu postojali uvjeti i mo-

gućnosti, krenulo se samo s katoličkom klasičnom gimnazijom. U međuvremenu stvoreni su uvjeti, odnosno dobili smo prostor koji smo ovo ljeto uređivali te smo odlučili krenuti i s katoličkom osnovnom školom. Požešku biskupiju raduje da se mogla na ovako konkretan način uključiti u odgoj mladih ljudi, ali ne samo njih nego preko njih uspostaviti kontakt s njihovim roditeljima i obiteljima. U tome Crkva vidi jedan novi način evangelizacije i suradnje s obiteljima - objasnio je prvi ravnatelj Žuljević.

Prve učiteljice Anita Mikić i Josipa Petriška upoznale su potom svoje đake i povele ih u razred. Kako će ovo biti škola s produženim boravkom, tijekom kojeg će učenici osim pisanja zadaća biti uključeni i u niz drugih aktivnosti, njega je predstavila s. Karolina Mićanović.

RIJEČ UČENIKA

Sviđa mi se učenje kroz igru

- U školi mi je jako lijepo. Sviđa mi se što učimo kroz igru. Sve što smo dosada učili iz matematike, na taj način smo naučili. Volim kada crtamo i idemo na igralište. Volim poslije škole ostati i u boravku jer se tamo igramo, pjevamo i crtamo - kazala je Marta Rajić, učenica 1. b razreda.

Najzanimljivija mi je matematika

- Jako mi je dobro u školi. Ništa mi nije teško. Volim i učiti, ali volim i jesti u školi. Najzanimljivija mi je matematika, a sviđa mi se i što idemo na igralište. I učiteljice i časna su dobri - kaže Luka Mršić, učenik 1. a razreda.

RIJEČ RODITELJA

Škola je ispunila moja očekivanja

-- Izuzetno sam zadovoljna s prvim danima rada Katoličke osnovne škole, kako s osobljem škole, tako i s prostorom. Posebno me oduševio duh zajedništva koji se osjeća u toj školi. Znam da mi je dijete na sigurnom za vrijeme mogega radnog vremena i, što je najvažnije, odgoj i duhovnu dimenziju koju suprug i ja nastojimo pružiti djetetu kod kuće sada ima i u školi. To je ujedno bio razlog zbog kojega smo svoje dijete odlučili upisati u Katoličku osnovnu školu. Sva moja očekivanja ova je škola za sada ispunila - istaknula je Silva Balog, majka učenice Tene.

DESECI TISUĆA VJERNIKA HODOČASTILI U BISKUPIJSKA MARIJANSKA

Vjernici naše biskupije hodočastili 21. kolovoza i 8. rujna u voćinsko svetište

Marijina su svetišta atlas hrvatskoga puka

Pišu: Ljiljana Marić i Ivica Žuljević • Snimio: Foto Šunjo

Gospa voćinska već stoljećima znak je sigurne nade i utjehe za mnoštvo vjernika koji joj svake godine hodočaste.

Većina vjernika, među kojima je i velik broj mladih, ne propuštaju sakrament ispovijedi.

U svetištu Gospe od Utočišta u Voćinu, središnjem marijanskom svetištu naše biskupije, i ovoga ljeta okupilo se mnoštvo vjernika, posebno na dva tradicionalna biskupijska hodočašća. Na prvo, 21. kolovoza hodočastilo je oko 20 tisuća vjernika iz požeškog, posavskog i zapadnoslavonskog dijela biskupije. Mnogi su do Voćina pješaćili cijeli dan, a neki i dva dana prešavši više od 70 kilometara. Pješacima su se desetak kilometara pred Voćinom pridružili i biskupi, dubrovački Želimir Puljić, koji je predvodio svečano euharistijsko slavlje, i domaćin, požeški Antun Škvorčević. Biskup Škvorčević podsjetio je kako je i nakon nedavnih razaranja i ubijanja nedužnih ljudi u Voćinu ostao Gospin lik, slika kao znak sigurne nade i utjehe da nas ona ne napušta nego ostaje s nama i u sadašnjim osobnim i narodnim nevoljama i tjeskobama.

oko vrata borili se protiv zla, mržnje i uništavanja. Postilo se, zavjetovalo i molilo. U znaku križa i krunice prepoznali smo pravu snagu i osvojili slobodu - istaknuo je biskup Puljić.

Dodao je kako se hrvatski narod ubraja među one koji osobito štiju Mariju. - Ona nas je u prošlosti čuvala od patarenskog krivovjerja, zaustavila tursko osvajanje, obranila od reformacije, snagu ulijevala da se izdrži pred novovjekom kugom ateizma i komunizma koji je bio naumio zatrti svaki znak kršćanstva, kao i u teškom vremenu novog Domovinskog rata - kazao je dubrovački biskup. - Njezina svetišta povezuju naše ljude diljem domovine. Ona su i danas živa krunica narodnog bića i predstavljaju Marijin atlas hrvatskog puka. Preko tih svetišta ona je stoljećima bdjela nad Isusovom zajednicom Hrvata katolika. S njom smo uspjeli prebroditi sve povijesne krize i kušnje, jer su se u domovima naših obitelji prebiralala zrnca krunice, molilo se i hodočastilo u Gospina svetišta, nosilo i častilo medalje, slike i škapulare, a njoj u čast činilo zavjete i zidalo oltare - kazao je biskup Puljić.

Hodočasničko slavlje završilo je molitvom za Svećeničku godinu te zavjetnom procesijom s likom Gospe Voćinske, molitvama i pjevanjem marijanskih pjesama.

Najvažnija je komunikacija s Bogom

Voćinsko svetište još je jednom ovoga ljeta bilo prepuno vjernika. U njemu su se 6.

Živa krunica narodnog bića

Biskup Puljić u propovijedi je kazao da u ovom svetištu želi još jednom zahvaliti Gospi za sve ono što je učinila za nas, za ovu biskupiju i hrvatski narod, posebice dok smo proživljavali pravu kalvariju. - Po našim crkvama i skloništima vapili smo i molili, vjerovali i nadali se. Vjerovali smo u mir i pravdu. S križem u ruci i krunicom

rujna prigodom blagdana Marijina rođenja okupili vjernici slavonsko-podravskog dijela Požeške biskupije. Više od tisuću pješaka krenulo je prethodne noći iz virovićke župe bl. Alojzija Stepinca i sv. Roka, Špišić Bukovice, Lukača, Suhopolja, slatinske župe sv. Josipa i bl. Ivana Merza, iz Nove Bukovice, Orahovice i našičkih župa. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević na prostoru pokraj još nedovršene svetišne crkve. Voditelj svetišta Mladen Štivin pozdravio je biskupa, a skupina mladih izrazila je dobrodošlicu hodočasnicima puštanjem bijelih golubova.

Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo da se nalazimo pred likom Voćinske Gospe, pred kojim su stoljećima vjernici slavonsko-podravskog dijela naše domovine otvarali Bogu svoja srca te ih je on zahvalio svojom snagom i ljubavlju i da to želimo učiniti i na ovom hodočašću.

U homiliji se biskup nadovezao na evanđeoski izvještaj o Isusovu prolasku s učenicima kroz mnoga sela i gradove ozdravljajući gluhe i nijeme. Istaknuo je da je Isus prije četrnaest stoljeća krenuo obilaziti hrvatska sela i gradove i kako to po služenju Crkve i svećenika traje do danas te su mnogi u našoj domovini čuli Boga, razumjeli njegov naum o čovjeku i u njega se uključili, i da je taj navještaj pomogao da Hrvatska ne bude duhovno gluhi prostor. Upozorio je na opasnost da sredstva javnog priopćavanja, služeći se suvremenim mogućnostima sporazumijevanja, budu kratkog dometa, u službi samo određene ljudske strategije, ne otvarajući mogućnosti dalekosežne komunikacije između Boga i čovjeka, i ne šireći prostore duha, istinskog ljudskog dostojanstva i slobode. Istaknuo je da su marijanska svetišta i danas dragocjena mjesta u kojima obični, mali ljudi, počesto neuki u uspostavljanju međuljudske komunikacije elektroničnim putem, svojim vjerničkim srcem i molitvom dopiru dalje, komuniciraju s Bogom živim te da su hodočašća događaji susreta između neba i zemlje, Boga i čovjeka. Zamolio je Isusovu majku da pomogne svim hodočasnicima postići upravo takvo iskustvo te se vrte svojim domovima ispunjeni duhovnim bogatstvom.

Nakon poprične molitve kongresnim prostorom krenula je procesija s likom Voćinske Gospe, praćena poklicima hvale i pjesmama.

SVETIŠTA – VOĆIN I PLETERNICU

NA ZAVRŠNOM SLAVLJU GOSPE OD SUZA OKUPILO SE 40 000 VJERNIKA

Ne donosimo zakone protiv života i Boga!

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Usvetištu Gospe od Suza u Pleternici na završetku devetnice, odnosno na sam blagdan Gospe od Suza, 31. kolovoza okupilo se oko 40 tisuća vjernika iz Požeške biskupije, kojima su se pridružili hodočasnici iz Đakovačko-osječke i Zagrebačke nadbiskupije te Varaždinske biskupije. Završno euharistijsko slavlje koje je počelo ulaznom procesijom s likom Gospe od Suza predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s Vjekoslavom Huzjakom, generalnim tajnikom Hrvatske biskupske konferencije, fra Jozom Grbešom, župnikom hrvatske župe sv. Jeronima u Chicagu, voditeljem ovogodišnje devetnice te brojnim svećenicima i redovnicima.

Znak velike nade i utjehe

Biskup Škvorčević u uvodnom je dijelu istaknuo kako se najjače povijesno hrvatsko molitveno zajedništvo događa u Marijinim svetištim. – Mi smo i na ovom hodočašću na tom tragu. Marija je uvijek bila s nama na našem povijesnom putu i znala je kako prići svakom našem srcu i približiti mu Isusa Krista - istaknuo je biskup koji je potom uputio pozdrav prvoj hodočasnici, Isusovoj majci.

Marija je, po liku Gospe od Suza, tijekom pet desetljeća u Pleternici primala i uslišavala brojne hrvatske vapaje i suze, tješila ožalošćena srca, ulijevala nadu u tjeskobama, liječila duše i savjesti, darivala radost. - Prije četiri godine, prigodom pedesete obljetnice tvoga štovanja u Pleternici, pohranili smo u ovaj tvoj sveti lik dio platna kojim su bile obrisane suze, provrele u Sirakuzi 1953. godine. Pred tim suzama, znakom tvoje majčinske brige za čovječanstvo, svjedočimo ti svo-

ju sinovsku privrženost i vjernost - istaknuo je biskup dodavši kako je njezin lik u Pleternici znak velike nade i utjehe da je i u našim sadašnjim osobnim i narodnim nevoljama i tjeskobama prisutna na životnom putu ovom suznom dolinom.

Svetište je mjesto susreta Boga i čovjeka

U prigodnoj propovijedi biskup je kazao kako je Pleternica, kao i sva naša marijanska svetišta, mjesto prisutnosti Isusove majke koja nas neprestano podsjeća kako ne smijemo zaboraviti Boga. Čovjek često nastoji izgrađivati svoj osobni i obiteljski život s nekih svojih vlastitih polazišta, jer je uvjeren da se to može učiniti samo ljudskim snagama. Može, kaže biskup, samo ne znamo do kuda i koliko. - Ovdje u Pleternici već više od 50 godina Marija upire naše poglede k nebu i neprestano nam doziva u svijest da je čovjek biće koje nadilazi samog sebe i da nije njegovo tijelo, kuća koju je izgradio i karijera koju je napravio ono što ga može u potpunosti ispuniti. Samo je Bog taj koji čovjeka može ispuniti do kraja - poručio je požeški biskup.

Pleterničko svetište mjesto je susreta Boga i čovjeka, neba i zemlje. Silno je potresno, kazao je biskup, kada se ovoliki broj hrvatskog naroda okupi na jednom mjestu i stane pred Boga u sabranosti i dubini svoga srca. - Ovdje vi, dragi hodočasnici, u tišini svoga srca uspostavljate dijalog između Boga i sebe. Vi i Bog, kakav je to silan dijalog! Zbog vas i po vama bit će budućnosti i vječnosti za Hrvatsku - poručio je biskup koji je potom progovorio o svećeničkom služenju potaknuvši svećenike da poput Ivana, kojem je Isus na križu predao svoju majku, prihvate Mariju i uzmu je u svoje srce jer samo tako mogu biti sigurni da će živjeti svoju svećeničku vjernost po uzoru na Krista.

Ne odričimo se povijesnog iskustva

Dodao je kako u ovom trenutku, hrvatskom i svjetskom, ne uspijevamo dokučiti istinu o našem postojanju pa se na različitim razinama ponašamo kao da ćemo svijet svojim organizacijskim sposobnostima moći dovesti do njegove punine i dovršenja. Međutim, novo nebo i nova zemlja, kako govori sv. Ivan, dolazi iz Božjih mogućnosti. Očekuje li što Hrvatska iz Božjih mogućnosti?

Svjedoci smo, kaže biskup, da se i u Hrvatskoj pokušavaju izgrađivati neki sustavi bez Božjih zakonitosti. Pitanje je kamo ćemo stići po takvim sustavima koji nisu utemeljeni na Božjem zakonu. – Četrnaest hrvatskih stoljeća utemeljenih na Božjim zakonima dragocjeno je iskustvo kojeg se ne bismo smjeli odreći kada u Saboru donosimo zakone da oni ne budu protiv života i Boga. To nam je iskustvo pokazalo da nismo bili u krivu. Zbog toga tu našu povijesnu baštinu koja je sastavnica našeg hrvatskog duhovnog identiteta treba uvijek iznova obnavljati, ponavljati i čuvati. To se najbolje čini pred Bogom. Zato su marijanska svetišta velika njegova vališta hrvatskog iskrenog srca za Boga i za onaj život koji možemo primiti od Boga - poručio je biskup Škvorčević.

Svečano euharistijsko slavlje završilo je zavjetnom procesijom s likom Gospe od Suza koja je praćena pjesmom, molitvom i upaljenim svijećama.

▲ Svečano završno misno slavlje na sam blagdan Gospe od Suza predvodio je biskup Škvorčević.

SLAVLJE SV. LOVRE, NEBESKOG ZAŠTITNIKA BISKUPIJE I BISKUPIJSKOG CARITASA

Svjedočimo Isusovu samilosnu ljubav

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre predvodio je biskup Berislav Grgić iz Norveške.

Požeška biskupija na blagdan sv. Lovre slavila je svoga nebeskog zaštitnika koji je ujedno i zaštitnik biskupijskog Caritasa. Tim povodom svečano euharistijsko slavlje u starodrevnoj požeškoj crkvi sv. Lovre predvodio je biskup teritorijalne prelature Tromsøu na sjeveru Norveške Berislav Grgić, rodom iz Banjalučke biskupije, u konceleciji s domaćim biskupom Antunom Škvorčevićem i pomoćnim đakovačko-osječkim biskupom Đurom Hranićem te šezdesetak svećenika, redovnika i đakona.

Pozdravljajući nazočne, biskup Škvorčević je istaknuo kako je sv. Lovro zaštitnik i biskupijskog Caritasa čiji su dragocjeni promicatelji i svećenici s volonterima i drugim vrijednim suradnicima koji se trude da u našim župama bude živ Isusov pristup prema čovjeku, osobito prema siromašnima, bolesnima, osamljenima i prognanima.

Biti blizu potrebitih

- Svećenička godina potaknula nas je da današnju svetkovinu označimo i kao Dan svećeničkog caritasa. Stoga molimo da sv. Lovro svojim primjerom i zagovorom bude na pomoć svakome od nas kako bismo u vremenu brojnih socijalnih nevolja uzmošli svojom spremnošću i odgovornošću zajedno s caritasovim volonterima biti još bliži onima kojima je potrebno pomoći, da upravo mi budemo među prvima koji ljudima u nevolji svjedoče Isusovu samilosnu ljubav - istaknuo je požeški biskup.

Posebno je ovom prigodom zahvalio Caritasovim volonterima na njihovoj službi potrebitima. Volonteri su prethodnu večer zajedno s bogoslovima molitvenim bdjenjem u crkvi sv. Lovre stvorili snažan duhovni ugođaj i na najbolji način otvorili slavlje svetkovine zaštitnika biskupije. - Vi svojim molitvenim okupljanjima doprinosite da naše karitativno djelo ne bude obična socijalna služba nego vjerničko svjedočenje Isusa Krista čije lice prepoznajemo u najmanjima - kazao je biskup Škvorčević.

Ostvariti puninu života

Biskup Grgić u prigodnoj propovijedi predstavio je životopis ranokršćanskog mučenika svetoga Lovre kojemu su najveće blago bili siromasi.

- Dragi biskupijo Požeška, od srca želim da u tebi bude puno takvih mladenačkih duša koje će služiti Bogu i živjeti svoju vjeru po uzoru na sv. Lovru. Isplati se biti

dobar i služiti drugima. Samo se na taj način ostvaruje punina života - poručio je biskup Grgić okupljenim vjernicima među kojima je bio i velik broj župljana Kotor Varoša, župe iz koje potječe i sam biskup.

Biskup Grgić potom je podsjetio kako je sv. Lovro bio đakon i kako je vrlo rado služio u bogoslužju, a osobito je ljubio obespravljene i siromašne. Za Isusa Krista, od čije ga ljubavi ništa nije moglo odijeliti, podnio je mučeništvo. Kroz cijelu hrvatsku povijest, sve do danas, dodao je biskup Grgić, mnogi naši praroditelji, naš dragi kardinal Stepinac i toliki naši dragi branitelji podnijeli su mučeništvo, ali ostali su vjerni Kristu, svetoj Crkvi, vjerni svojoj hrvatskoj domovini.

- Dragi biskupijo Požeška, tu i takvu vjernost vam svima od srca želim. Sv. Lovro, moli za našu dragu biskupiju Požešku, njenog pastira Antuna, svećenike, redovnike i redovnice, moli za svu našu braću i sestre diljem svijeta - zaključio je biskup Grgić.

Na kraju misnog slavlja izmoljena je molitva u povodu Svećeničke godine koja će se ubuduće moliti na misnim slavlja sve dok ona traje u Požeškoj biskupiji.

Nakon misnog slavlja biskup Grgić u pratnji biskupa Škvorčevića i Hranića susreo se s Caritasovim volonterima te s raseljenim Kotorvarošanima koji su priredili prigodan kulturno-umjetnički program. Biskup Grgić ujedno je predstavio svoj rad u najsjevernijoj katoličkoj biskupiji na svijetu.

U Tekiću slavili stoljeće postojanja kapele

U filijali jakšićke župe, u Tekiću, 20. rujna slavila se stota obljetnica postojanja kapelice Presvetog Srca Isusova. Tim povodom svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević. Njega je na početku dirljivim riječima pozdravio Mile Barišić, predsjednik Mjesnog odbora i član Župnog ekonomskog vijeća, te domaći župnik Josip Bogović. Na slavlju je bio nazočan i njegov prethodnik preč. Stjepan Benić. Biskup je u uvodnom dijelu slavlja podsjetio kako je prije dvije godine za pohoda jakšićkoj župi posjetio i Tekić. - Tada sam osjetio kako imate srce koje je vjerno Bogu, svome narodu te kako u slozi nastojite ostvarivati ono najbolje što se može u ovome malom mjestu čineći ga na taj način velikim. Stoga sam na ovo slavlje došao kako bih vam iskazao poštovanje i zahvalnost za sve ono što svojom katoličkom i hrvatskom iskrenošću živite u svojim obiteljima i u župi, a onda i u našoj Požeškoj biskupiji i domovini Hrvatskoj. Bog u naše hrvatsko srce već 14 stoljeća ugrađuje svoje dobro. Radostan sam što hrvatsko srce nije preziralo Boga i njegov dar te isto tako što se tekičko srce već stotinu godina hrani na Božjim izvorima u ovoj kapeli Presvetog Srca Isusova i svoje srce razaruje na onom srcu koje nas je voljelo na križu do u smrt - poručio je vjernicima biskup Škvorčević. (H.T. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

SVETKOVINA VELIKE GOSPE U NAŠIM SVETIŠTIMA I PROŠTENIŠTIMA

Tko s Bogom gradi, nikada nije prevaren

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Najveći marijanski blagdan, svetkovi-
na Velike Gospe, i ove godine oku-
pio je mnoštvo vjernika koji su toga
dana tradicionalno pohodili Veliku, Ja-
senovac, Bukovicu, Suhopolje te Kloštar,
jedno od najstarijih slavonskih marijan-
skih hodočasničkih mjesta. U predvečer-
je svetkovine Uznesenja BDM svečano
euharistijsko slavlje ondje je predvodio
biskup Antun Škvorčević. Na početku
slavlja biskupa je prvi put kao upravitelj
svetišta pozdravio Mijo Lasović, novi sla-
vonsko-kobaški župnik.

Za duhovnu jakost

Biskup Škvorčević zahvalio je hodočasni-
cima što su i ove godine željeli biti na tom
povijesnom mjestu gdje je Djevica svojom
majčinskom toplinom tijekom mnogih
stoljeća prilazila svakom hodočasniku
i pomagala mu da se snađe u vlastitim

poteškoćama. Rekao je kako zajedno s
hodočasnicima upravlja molitvu Isusovoj
majci da nas ne napusti u ovim trenucima
hrvatske povijesti u kojima puno toga ne
razumijemo, i da nam pomogne u najvaž-
nijem: da se u Bogu bolje razumijemo, da
u njemu pronademo orijentir kako bismo
bili duhovno jaki u svakodnevnom životu.

U homiliji biskup je naglasio kako
je Isusova majka velika zato što je Bogu
dala prostor u svom srcu te je svojom su-
radnjom s njime bila donositeljica Isusa
Krista drugima. Slično su svećenici do-
nositelji Isusove prisutnosti ljudima po
naviještanju Božje riječi, krštenju, svetoj
ispovijedi, svetoj pričesti, rekao je biskup
i zaključio: Blagoslovljeni bili svećenici
koji nam pomažu da budemo živi u Bogu,
blagoslovljeni oni vjernici koji svojim
molitvama, poštovanjem i prihvaćanjem
svećenika pomažu da oni mogu živjeti
svoje dostojanstvo i služiti onako kako
im je povjereno od Boga i Crkve.

Kakva je to demokracija kod nas?

Biskup je istaknuo kako je naša hrvat-
ska povijest označena mnogim nastoja-
njima da Bogu budemo saveznici, da on
bude što prisutniji u našim životima, da
prvenstveno njemu trebamo zahvaliti što
smo na ovim prostorima opstali četrnaest
stoljeća te da je dolazak u marijanska sve-
tišta uvijek bio čin svjedočenja naše pri-
padnosti Bogu. Istaknuo je kako se valja
truditi oko što većeg blagostanja u Hrvat-
skoj, ali pritom ne zaboraviti Boga. Dodao
je da iz iskustva znamo, kad smo gradili
s Bogom, njega stavljali u središte života,
nismo bili prevareni. Zapitao se kakva
je to demokracija kad nam netko počne
zabranjivati javno svjedočiti Boga i evan-
đeoske vrijednosti ili kad nam dodjeljuje

prava na mjeru koju nam je odmjerila
određena ideologija. Istaknuo je da su za
vjernika prihvatljiva ona mjerila Božja o
čovjeku koja smo primili u Isusu Kristu te
da ih želimo ostvarivati na demokratski
način u svojoj domovini, za čiju su slobodu
mnogi mladi položili svoje živote. Na
kraju misnog slavlja krenula je svetišnim
prostorom procesija sa zavjetnom slikom
Gospe Kloštarske.

Povijesno hodočasničko mnoštvo

U župnoj crkvi u Novoj Bukovici nedaleko
od Slatine i na prostorima oko crkve oku-
pili su se na Veliku Gospu brojni vjernici
iz susjednih župa. Svečano euharistijsko
slavlje predvodio je biskup Antun Škvor-
čević s kojim su koncelebrirali svećenici iz
Slatinskog dekanata. Biskup je u pozdra-
vu podsjetio vjernike kako je hrvatski
narod tijekom svojih četrnaest stoljeća
bio duboko povezan s Isusovom majkom i
kako joj je svoju iskrenu odanost očitovao
na hodočašćima u njezina svetišta za Ve-
liku Gospu i druge njezine blagdane. Po-
želio je da hodočasnici u Bukovici svojom
vjerom, molitvom, pjesmom, iskaziva-
njem hvala i zahvale postanu dio toga ve-
likog hrvatskog povijesnog hodočasničkog
mnoštva te u njihovim srcima oživi veliči-
na lika Isusove majke, koja je po vjernosti
Bogu i suradnji s njime dospjela do svoje
potpune ostvarenosti i proslave.

Stojim li na Božjoj poziciji?

U homiliji biskup je hodočasnike podsjetio
kako je veličina svake civilizacije, njezino
trajanje ili propadanje najuže povezano s
njezinim odnosom prema ženi i majčin-
stvu. Istaknuo je kako je silno značajno
da na svetkovinu Uznesenja Marijina na
nebo slavimo uzdignuće jedne žene do naj-
višeg dostojanstva koje joj je udijelio Bog
snagom muke, smrti i uskrsnuća svoga
Sina i kako je važno uočiti da se to dogo-
dilo putem njezine posvemašnje vjernosti
i predanja Bogu. Pozvao je svakog na-
zočnog vjernika da se ispita stoji li poput
Marije na Božjim pozicijama s obzirom
na život, čovjeka, ženu, brak, obitelj te da
s vjerničkom hrabrošću i na ovom hodo-
čašću obeća biti vjeran Bogu u osobnom,
obiteljskom i javnom životu. Zaključio je
da će u svakome od njih biti onoliko pobje-
de života koliko budu računali s Bogom u
konkretnim životnim opredjeljenjima.

Na svršetku euharistijskog slavlja bi-
skup je predvodio molitvu za svećenike i
uputio Mariji molitvu za domovinu.

SLAVLJE BLAGDANA MALE GOSPE NA GOSPINOM POLJU I U KUTJEVU

Hrvatskoj je prilika naše preporođeno srce

Pišu: Višnja Mikić i Ljiljana Marić • Snimile: Ivanka Herceg i Ljiljana Marić

Gospin kip na Gospinu Polju iznad Bilog Briga štuje se već dvjesto pedeset i jednu godinu.

Oblagdanu Rođenja Blažene Djevice Marije, odnosno Male Gospe, u našoj biskupiji vjernici se već tradicionalno okupljaju u velikom broju u pojedinim marijanskim svetišlima i proštenišlima. Večer uoči Marijinog blagdana više od tri tisuće vjernika okupilo se na Gospinom polju iznad Bilog Briga u župi Vrbova. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s novokapelačkim dekanom Antunom Prpićem i domaćim župnikom Stjepanom Bakarićem.

Brižna majčinska ljubav

Biskup je kazao kako rado dolazi i potiče vjernike na pobožnosti koje su povezane s Isusovom majkom, koju je hrvatski narod štovao tijekom četrnaest svojih stoljeća. – Ovdje smo na povijesnom, duhovnom mjestu, gdje se iz davnog, predturskog i turskog doba čuju vapaji i molitve našega naroda, ali ne samo suze i vapaji nego i utjeha i radost koje su mnogi u teškim vremenima i osobnim situacijama primali po zagovoru Isusove majke. I mi smo došli na ovo sveto mjesto i u tu duhovnu

povijest suza, vapaja, radosti, uslišanja i nada unosimo svoje vapaje i suze, nade i radosti. Vjerujem da je i danas Marija svojom brižnom majčinskom ljubavlju nadvijena nad svakim od nas i da nas potiče da budemo Božji – kazao je biskup.

Budući da se nalazimo u Svećeničkoj godini, biskup je, kao i na ostalim našim hodočašćima, pozvao vjernike da u svoju molitvu uključe svećenike i njihovo služenje, da mogu vjerno i dostojno biti navjesticitelji Božje riječi i služitelji Božjih otajstava.

– Slavimo Marijin rođendan – rođendan po tijelu – ali Marija se rodila najbolje i najsnažnije kad je Bogu povjerovala i kad je on ušao u njezinu sudbinu, a ona u Božju. Oni, koji s iskrenošću duše, kao Marija, Bogu dolaze i s Bogom surađuju, uvijek su uspijevali u životu. Neka Isusova majka, koja je u Hrvatskoj na mnogim hodočasničkim točkama govorila i šaptala hrvatskim srcima, i ovdje, na Gospinom polju šapne i svakom našem slavonskom srcu da Božjom pomoću živimo slobodu savjesti – poručio je biskup na misnom slavlju koje je završilo zavjetnom procesijom s Gospinim kipom koji se ovdje štuje već 251 godinu.

Snažna duhovna povijest Kutjeva

Na sam blagdan brojni vjernici okupili su se u kutjevačkom prošteništu gdje je svečano misno slavlje također predvodio biskup Škvorčević u koncelecijaciji s prepoštom Stolnog kaptola Josipom Devčićem, kaptolačkim dekanom Josipom Bogovićem, domaćim župnikom Matom Rukavinom te ostalim svećenicima i redovnicima.

– Identitet Kutjeva i šireg područja označen je prisutnošću Isusove majke koja se ovdje odavna štovala. Ta pobožnost nije se ugasila niti tijekom turskog vremena, a onda se nastavila i u ovoj crkvi koju su nakon Turaka izgradili isusovci, zajedno s dvorcem. Ova crkva, a još više ovaj lik Majke Božje koji je pred nama, znak su one duhovne povijesti koja se događala u srcima i dušama vjernika po njezinu zagovoru. Draga braćo i sestre, vi se danas uključujete u tu dugu i snažnu duhovnu povijest vjerom koju ste donijeli u svojim srcima i neugasivom nadom. Ovo što mi danas činimo nije tek nešto izvanjsko nego je silno snažno. Neka vaša duša u zajedništvu s Isusovom majkom ojača kako bi po vama naša domovina postala jaka – poručio je biskup Škvorčević

te pozvao vjernike da se povjere Isusovoj majci te mole za naše obitelji i domovinu kako bi u njoj bilo manje zla, gorčine, op-tužbi, a više dobrog.

Čovjek bogolikog lica

Biskup je u prigodnoj propovijedi kazao da je Božja zasluga to što postojimo i to što živimo u ovom vremenu i na ovom mjestu. Bog nam je ponudio svoj projekt o nama ljudima i pozvao nas da na tom projektu zajedno surađujemo, jer bez te suradnje ne možemo ostvariti puninu života. – Ova naša zemlja može se popraviti po tvom srcu u koje je ušla Božja snaga. To novo i preporođeno srce hrvatska je šansa – istaknuo je biskup zapitavši se hoćemo li mi u Hrvatskoj dati priliku Božjoj inicijativi u osobnom i javnom životu. Hrvatska kao da se počinje, ustvrdio je biskup, bojati i Isusova križa i njegova djela koje je on izveo zaboravljajući da smo zahvaljujući vjeri u taj križ tijekom svojih 14 stoljeća bili dovoljno jaki da izdržimo sve kušnje i patnje. – Prema križu i Božjem djelu u Isusu Kristu uvijek iznova trebamo pokazivati poštovanje. S takvim raspoloženjem Marija je uvijek prilazila Bogu, zato se u njoj i kroz nju mogao dogoditi Božji preokret. Uvjeran sam da su svi hodočasnici koji dolaze u marijanska svetišta baš takvi tragatelji za čovjekom bogolikog lica. Kada bi nestalo takvih vjernika, ova bi naša hrvatska zemlja postala siromašna i beznadnija – poručio je biskup na kraju slavlja koje je završilo molitvom za svećenike povodom Svećeničke godine te molitvom Mariji kojoj u Kutjevo hodočaste već stoljećima.

Središnje euharistijsko slavlje u Kutjevu predvodio je biskup Škvorčević

BLAGDAN SV. AUGUSTINA, ZAŠTITNIKA VELIČKE ŽUPE, I DAN OPĆINE

Za budućnost ove zemlje nije dovoljno biti pametan, nego treba biti i mudar

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Ante Šunjo

U veličkoj župnoj crkvi 28. kolovoza biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s prepoštom Stolnog kaptola Josipom Devčićem, kaptolačkim dekanom Josipom Bogovićem i drugim svećenicima predvodio je svečano euharistijsko slavlje u prigodi blagdana nebeskog zaštitnika te župe sv. Augustina. Pozdravljajući biskupa, svećenike i ostale nazočne, velički župnik Mario Sanić kazao je kako u ovoj Svećeničkoj godini posebno mole za postizanje one svetosti kojom se okrunio sv. Augustin.

Biskup je podsjetio kako slavimo blagdan sv. Augustina, čija snaga ni danas nije prestala.

– To nije samo povijesna nego i duhovna činjenica, jer ono što se po zagovoru sv. Augustina utkalo u ljude ovih prostora, to je na svoj način prisutno i u nama. Na ovom euharistijskom slavlju želimo moliti da nitko od nas nikada ne zatvori duhovna vrata svoga srca za Božje djelo – kazao je biskup.

U prigodnoj propovijedi biskup je predstavio sv. Augustina koji je bio izuzetno intelektualno nadaren, ali u svojoj mladosti poprilično razuzdan. Zbog toga

je njegova majka Monika ustrajno molila da postane Isusov učenik. Što se time dobiva kada se postane Isusov učenik, onda, ali i sada u Hrvatskoj, zapitao je biskup. Monika je dobro znala da se po vjeri ne bude samo pametan nego i mudar.

Dodao je kako se o Europi često govori kao o kontinentu znanja, no je li znanje dovoljno da idemo naprijed. Znanje je vrijedno, odgovorio je biskup, ali bez mudrosti ono može biti vrlo opasno zbog toga što se ono može iskoristiti za činjenje zla te za različite manipulacije.

Kao primjer moguće manipulacije biskup je naveo Zakon o medicinski potpomognutoj oplodnji koji ne bi smio dopustiti zlorabu s viškom zamrznutih zametaka. – Tko je u Hrvatskoj toliko mudar pa da kaže: Nemojmo ubijati nedužne! Pravo na dijete ne bi se smjelo ostvarivati na račun onih koji će možda biti ubijeni – istaknuo je biskup Škvorčević.

Dodao je da će Hrvatska imati onoliko budućnosti koliko u njoj bude mudrih ljudi. Sveti Augustin, dodao je biskup, prvo je živio po svojoj pameti i bio slab,

a kada se obratio i živio po mudrosti postao je jak. Biskup je na kraju pozvao sve kojima su povjerene javne funkcije da se zalažu da se u Hrvatskoj donose mudre odluke, prožete Božjim zakonitostima, jer samo tako imat ćemo snažnu i blagoslovljenu Hrvatsku.

Nakon misnog slavlja biskup je sudjelovao na svečanosti otvaranja nove školske sportske dvorane koja je priređena u povodu dana općine, koju je tom prigodom blagoslovio.

▲ Biskup Škvorčević na blagdan sv. Augustina blagoslovio je novu školsku sportsku dvoranu u Velikoj.

Misa zadušnica za 23 hrvatska branitelja poginula u Kusionjama

Ne podcjenjujmo Isusov križ

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

I ove godine na blagdan Male Gospe u Kusionjama nedaleko od Pakraca održan je komemorativni skup na kojemu su se rodbina i prijatelji te predstavnici Hrvatske vojske, policije i civilnih vlasti prisjetili dvadesettrojice branitelja koji su, također na ovaj blagdan, ubijeni 1991. i 1993. godine. Svetu misu zadušnicu tom prigodom ispred kapele u Kusionjama služio je biskup dr. Antun Škvorčević. Podsjetio je da najbolje i najljepše što možemo učiniti za poginule branitelje jest to da ih povjerimo Božjoj ljubavi i to onoj koja nam se objavila u križu Isusa Krista. Pozvao je sve nazočne da naše poginule branitelje gledaju očima Božje ljubavi, jer samo tako ih gledajući, znamo da zločin i zlo nemaju zadnju riječ.

- Spominjemo se ovdje najprije Isusovog križa. Isus Krist bio je ubijen, popljuvan, zgažen, razapet na križ i mislili su zlotvori da će ga se time riješiti. Međutim, on je ušao u tu zlu situaciju da bi u nju unio onu Božju ljubav koja je jača od mržnje, zloće i smrti. Isusov je križ

znak pobjede Božje nad zlom i smrću. I ovdje smo svjedoci 23 križa gdje je zloća htjela nauditi ovim mladim ljudima ali, kao i u Isusovu križu, na svoj način je u njihovim životima bila prisutna ljubav, ona koja je bila spremna položiti i život za slobodu svoje hrvatske domovine. Nije ta ljubav njihova nemoć, to je moć kojom su se sjedinili s Bogom. Stoga bi valjalo uistinu i danas u Hrvatskoj ne podcjenjivati križ Isusov. Onaj tko prezre ili obezvrjedbi njegov križ, obezvrjeđuje djelo Božje za nas – istaknuo je biskup Škvorčević.

Koji će biti temelj našeg postojanja, zapitao je dalje biskup, ukoliko obezvrjedimo Isusov križ. Onaj tko se poigrava i obezvrjeđuje križeve mladih ljudi koji su s ljubavlju išli položiti živote za slobodu svoje domovine, poigrava se nečim silno dragocjenim. Ne dopustimo, kazao je biskup, da se oduzme veličina Božje ljubavi među nama, jer to je najživotvorniji temelj na kojem se jedino može živjeti i ostvariti dostojanstvo našeg postojanja.

Pored rodbine i prijatelja na misi zadušnici bio je nazočan i ministar obitelji, međugeneracijske solidarnosti i branitelja Tomislav Ivić, župani požeško-slavonski Marijan Aladrović i bjelovarsko-bilogorski Miroslav Čačija, gradonačelnici i drugi.

SLAVLJE ČETRDESETE OBLJETNICE SVEĆENIŠTVA U VOĆINU

I svećeničke žrtve ugrađene su u voćinsko svetište

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Goran Lukić

U organizaciji župnika u Orahovici mons. Ivana Štrbenca skupina od petnaestak svećenika iz Požeške, Zagrebačke, Đakovačko-osječke, Riječke i Varaždinske biskupije, zaređena prije četrdeset godina u zagrebačkoj katedrali, proslavila je 17. rujna u Voćinu i Orahovici svoj svećenički jubilej. Među slavljenicima bio je i varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak te kotorski biskup mons. Ilija Janjić, dok je mostarski biskup mons. Ratko Perić, spriječen sudjelovati na proslavi, poslao svoj pisani pozdrav.

Na slavlju trojica biskupa

U Voćinu, središnjem marijanskom svetištu Požeške biskupije, euharistijskom slavlju jubilaraca predsjedao je mjesni biskup mons. Antun Škvorčević uz sudjelovanje voditelja svetišta Mladena Štivina i vjernika voćinske župe. Biskup Škvorčević na početku slavlja izrazio je dobrodošlicu jubilarcima, istaknuvši da se njihovo svećeničko hodočašće u Voćin na svoj način nadovezuje na ono koje se odvijalo u ovom svetištu prije deset dana i da želimo Bogu po Mariji zahvaliti za njihovu četrdesetogodišnju svećeničku vjernost te moliti snagu odozgo za njihov daljnji životni put, kao što to Požeška biskupija čini ove godine na svim svojim hodočašćima tijekom Svećeničke godine.

Božja Riječ – svakodnevna hrana

U homiliji biskup se osvrnuo na geslo Svećeničke godine „Kristova vjernost - svećenička vjernost“ te je kazao da svećenik može biti vjeran u svom životu i poslanju samo ako se svakodnevno hrani Božjom riječju i živi od Isusove vjernosti, čiji dionik postaje u svetim otajstvima. Spomenuo je kako je voćinsko svetište u novije doba označeno svećeničkom žrtvom, da su komunisti 1943. godine ubili voćinskog župnika Josipa Martinca, koji je prethodno spasio lik Voćinske Gospe, pohranivši ga u Dijecezanski muzej u Zagrebu da bi potom nakon Domovinskog rata bio postavljen u provizornu voćinsku crkvu. Podsjetio je kako su te iste godine ratnici zapalili krov voćinske crkve, da je tom prigodom slatinski žu-

pnik Julije Bürger, upravitelj i voćinske župe, spasio crkvene stvari iz oštećenog svetišta te da je među ostalim prenio u Slatinu i Gospin kip. Komunisti su ga optužili za otuđivanje crkvene imovine iz Voćina te su ga ubili 1944. godine. Biskup je istaknuo kako su te svećeničke žrtve ugrađene u voćinsko svetište, i kako su hodočasnici i u vremenima kad je mržnja u Domovinskom ratu posve razorila crkvu, na njezinim ruševinama po Marijinom zagovoru bili dionici snažnog duhovnog iskustva te da se ondje okupljaju u sve većem broju. Kazao je da je Voćin iz tih razloga mjesto posebne molitve za svećenike i njihovu vjernost i da u tu molitvu danas uključujemo nazočne jubilarce te im je u tom duhu čestitao četrdesetu obljetnicu misništva.

PROSLAVA SV. ROKA, ZAŠTITNIKA ŽUPE I GRADA VIROVITICE**Gradite osobni i javni život na temelju Božje mudrosti**

Župa sv. Roka u Virovitici proslavila je 16. kolovoza svoga svetog zaštitnika i Dan grada Virovitice. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević, a koncelebrirala su braća iz virovitičkog franjevačkog samostana i svećenici iz Virovitičkog dekanata. Sudjelovali su vjernici iz župe sv. Roka i iz drugih župa, osobito iz mlade virovitičke župe bl. Alojzija Stepinca koji su pod vodstvom župnika Ivice Šoha došli pješice. Među uzva-

nicima bio je i župan virovitičko-podravski Tomislav Tolušić te gradonačelnik Ivica Kirin s predstavnicima gradova pobratima iz Njemačke, Češke i Mađarske. Sve nazočne pozdravio je župnik i gvardijan fra Robert Perišić. Biskup Škvorčević u uvodnoj je riječi istaknuo kako je sv. Rok bio jedan od Isusovih vjernih prijatelja s konca trinaestog i početka četrnaestog stoljeća. Pozvao je sve nazočne da poput njega otvore Bogu vrata srca kako bi on mogao po njima zahvatiti grad Viroviticu svojom božanskom snagom.

U homiliji biskup je predstavio sv. Roka kao čovjeka koji je izgradio svoj osobni život na temelju Božje mudrosti te pozvao Virovitičane riječima sv. Pavla da razmotre kako žive, da poput sv. Roka i oni grade svoj osobni, obiteljski i javni život na istom, postojanom Božjem temelju. Ujedno je spomenuo kako je čovjek biće gladi koja se očituje u želucu,

ali je istaknuo kako čovjek nadilazi svoje materijalne potrebe i da pravu glad za životom osjeća u dubini duše, srca, savjesti, osobnosti. Spomenuo je kako se samo jedan čovjek, Isus iz Nazareta - jer je Božji Sin - usudio predstaviti ljudima kao kruh, hrana za onaj život za kojim čovjek gladije u svom srcu. Pozvao je Virovitičane da ne ispunjavaju svoja srca bilo kakvim sadržajima koji ih duhovno ne mogu nahraniti, nego da se po riječima sv. Pavla ispunjavaju Isusovim Duhom te na taj način budu blagoslovljeni oni i po njima njihov grad i domovina.

Nakon euharistijskog slavlja kroz središte grada krenula je procesija brojnih vjernika na čelu s biskupom, u kojoj su sudionici pjesmom i molitvom upravljali vapaje svojem nebeskom zaštitniku za dobro svoga grada. Procesija je završila u crkvi, gdje je biskup prigodom Svećeničke godine predvodio molitvu za svećenike.

Zajedništvo**GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE**

OSNIIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.
UREDNIČKI KOLEGU: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić
LEKTOR: Silvija Jurić
GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Denona d.o.o., Zagreb
ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

SVEČANA DODJELA MANDATA VJEROUČITELJIMA POŽEŠKE BISKUPIJE

Vjeroučitelji – mediji Božje blizine

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Svečana podjela mandata vjeroučiteljima Požeške biskupije održana je 5. rujna u Požegi u dvorani sv. Terezije Avilske. Prije te svečanosti biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je u crkvi sv. Lovre euharistijsko slavlje u konceleciji s predstojnikom Katehetskog ureda Marijem Sanićem, kancelarom Ivicom Žuljevićem i ostalim svećenicima i đakonima. Nema izazovnijeg čina nego na početku školske godine stati pred Boga i zapitati se što to ja kao vjeroučitelj hoću, kazao je u uvodu misnog slavlja biskup, pozdravljajući nazočne vjeroučitelje, među kojima je bilo i njih pedeset i troje kojima je poslije uručen privremeni ili trajni mandat. Biskup je poručio vjeroučiteljima da Bogu dopuste da djeluje kroz njih i u suradnji s njime nastoje oko dobra.

Medij koji će širiti Božju blizinu

U prigodnoj propovijedi biskup je upozorio vjeroučitelje da bi najgore siromaštvo bilo ne čuti Boga. Slušanje Boga povezano je i s razumijevanjem onog što se čuje. Ako u Hrvatskoj ne bude ljudi koji čuju i razumiju Boga, što će Hrvatska postati, zapitao je biskup. Ona će biti iskorištena iz Božjeg svijeta. Vjeroučitelji su pozvani ne samo da čuju i razumiju Boga nego da ga i navještaju. Da bi netko bio svećenik i vjeroučitelj, nije dovoljno da

bude školovan, nego svaki dan iznova treba iz korijenja vjere crpiti snagu kako bi sebe neprestano duhovno oblikovao po uzoru na Isusa Krista. – Vjerujem da ste danas baš zato došli u Požegu da kažete kako želite biti takav medij koji će širiti Božju blizinu – poručio je vjeroučiteljima biskup Škvorčević.

Biti dovoljno mudar i duhovan

Nakon misnog slavlja u dvorani sv. Terezije biskup je vjeroučiteljima uručio mandate te im još jednom pojasnio što to znači dobiti mandat bez kojeg se unatoč diplomu ne može predavati vjeronauk. – Kod dodjele mandata redovito se propituje je li određeni vjeroučitelj crkven, odnosno vjeruje li u ono u što Crkva vjeruje te surađuje li s Crkvom u onome što mu je poslanje. Mandat nije papir nego stanje nečije vjere i života po vjeri – kazao je biskup.

Iako mandatom vjeroučitelju nitko nije zabranio da se politički angažira, biskup upozorava da trebaju biti oprezn i svjesni toga da će ih oni iz druge političke stranke, roditelji i ostali prosuđivati po toj pripadnosti. Na taj način stvara se stanje iz kojeg se ne može neopterećeno djelovati. Zbog toga kod takvih odluka treba biti dovoljno mudar i duhovan.

Predstojnik Katehetskog ureda Mario Sanić vjeroučiteljima je predstavio zajedničke programe tijekom cijele školske godine te ih upozorio na određene obveze koje imaju glede sudjelovanja na duhovnim vježbama, stručnim skupovima i katehetskim školama.

▲ Pedeset i troje vjeroučitelja dobilo je privremeni ili trajni mandat.

DUHOVNE VJEŽBE ZA SVEĆENIKE

Božju riječ trebamo doživjeti kao Božji govor upućen nama

U Domu sv. Augustina u Velikoj održane su od 9. do 11. rujna trodnevne duhovne vježbe za svećenike Požeške biskupije koje je vodio fra Zvezdan Linić. Središnja tema o kojoj su svećenici razmatrali bila je Božja riječ. – Pokušali smo razmišljati o svom stavu prema Božjoj riječi. Ona je osobna hrana, jer ne živi čovjek samo o kruhu nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta, kaže se u Svetom pismu. Svatko od nas, posebno svećenik, treba učiniti sve da Božju riječ doživi kao Božji govor njemu osobno, kao pismo upućeno njemu – istaknuo je fra Linić.

Pokušao je nazočnim svećenicima predočiti koliko je važno da se trude u svom osobnom životu, a onda i kao najvjestitelji Božje riječi da je najprije čuju kao Božji govor njima osobno u danom trenutku. Sveto pismo prepuno je takvih poruka koje mogu čovjeku oplemeniti

svaki dan i svaki posao koji radi. Kako svećenički poziv uključuje prenošenje Božje riječi drugima, fra Linić je istaknuo da nema autentičnog prenošenja Božje riječi prije negoli se ta riječ čuje, živi i svjedoči. – Ako propovijedam ne ono što sam naučio, nego ono što sam čuo i odživio tada će to biti svjedočanstvo Isusa živoga. Ukoliko naviještam doživljenog Isusa, onda se to prepoznaje i u mom govoru drugima kao nešto što je puno autentičnije i dragocijenije. Zbog toga se svećenik mora stalno preispitivati je li Božju riječ osjetio kao Božji govor njemu ili nije – poručio je fra Linić.

Iz perspektive Božje riječi voditelj duhovnih vježbi progovorio je o smislu života, a razmatrala se i osobna duhovna higijena, odnosno ispovijed. Svećenik nikako ne smije, dodao je, zanemariti tu obvezu, nego, čak štoviše, možda sakra-

mentu ispovijedi treba pristupiti i češće nego ostali vjernici. Duhovne vježbe na kojima je bilo tridesetak svećenika završile su euharistijskim slavljem.

(H.T. • Snimio: T. Ivčetić)

▼ Svećenici na duhovnim vježbama u Velikoj koje je predvodio fra Zvezdan Linić.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: p. Zlatko Papac

DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Treba se zaustaviti pred ovim odlomkom iz Knjige brojeva: Bog - govoreći s Mojsijem, kao kad prijatelj govori s prijateljem - uze od duha, koji bijaše na njemu i stavi na 70-oricu starješina. Bijaše to divan uvod u novozavjetnu stvarnost Crkve i kršćanstva. Zaboravljamo da je svakoga od nas Bog na krštenju, pa na potvrdi, posvetio Bogom Duhom Svetim. Bijaše to svečan čas u našem životu: izvedeni smo iz običnosti i - stavljeni na put svetosti. Pred tim bi se događajem trebalo zaustaviti! Ništa tako nismo zaboravili kao tu velečinjenicu kojom smo posvećeni i stavljeni u nebeski red stvarnosti ... Dvojica starješina ne bijahu tada s njima; a ipak su bili posvećeni Duhom Svetim. Mi danas ne raspoznavamo posvećene od onih drugih. Kako li smo se udaljili od svoje temeljne odrednice?! Sišli smo sa svoga puta!

Slušajući Jakovljevu Filipiku, uopće se ne uznemirujemo zbog tolikih nepravdâ, koje ili sami činimo, ili ih čine drugi. Ova bi nas Filipika morala probuditi za osjetljivost prema drugima. Koliki od nas imaju dobara napretek, ali nemaju oko da vide potrebu mnogih kojima ta dobra manjkaju. Trebalo bi moliti da nam Bog dade osjetljivo srce i bistro oko da jedni druge bolje gledamo i vidimo: što kome manjka i čime bismo ga mogli usrećiti. Jakob čak definira činjenicu: da smo drugima „pokrali“ ono što je nama suvišak. I stoga nam se bojati smrti i Suda Božjega, kad ćemo polagati račun i za ovu najnaravniju pravednost. Nije li Markov evangeoski odlomak prava slika našega stanja? Zavidni smo ako je netko bolji od nas; ako čini ono što mi zanemarujemo ... Isus uči svoje učenike da ne brane nikome činiti dobro. Jer čineći dobro, najbolje ispunjavamo svoju životnu zadaću.

Drugi stavak je baš čudesan. Bog ne zaboravlja ni najmanje usluge koju činimo drugima. On i nagrađuje te male usluge, koje smo učinili ili iskazali drugima. Time nas zove i poziva da ne prestajemo biti dobri i susretljivi prema drugima.

Treći je stavak vrlo konkretan. Što god nas sablažnjava ili smućuje, odbacujemo. Učimo se hodati pravim putem, čineći dobro uvijek i svakome. Makar u vremenitim stvarima i oskudijevali, bogatimo se bremenitošću za život nebeski. To nam je i zadaća i poziv!

DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU

Stavak nas Knjige Postanka vodi u svečani čas, kad je prvom mladiću Bog stvarao družicu života. Ovaj bismo stavak trebali učiti naizust, da učimo i zapamtimo kako smo stvoreni jedni za druge. Nitko, naime, ne može postojati sâm za sebe - kao Robinson. Čovjeka je Bog zamislio i stvorio socijalnim - osjetljivim za drugoga. Mi smo potrebni drugima, a oni nama! Temeljna je odrednica čovjeka bića socijalnost, zajedništvo.

Valja zastati nad drugim stavkom ovog odlomka - praskozorju ljudskoga ushita i radosti zbog drugoga. Prvi se čovjek iznenadio, uzradovao i klicao od sreće kad mu je Bog doveo i darovao polovicu duše njegove. Istom tada, kad je Bog prvom čovjeku stvorio družicu života, bio je stvoren i utemeljen ljudski svijet. Ostaje do danas isto

da se jedni drugima radujemo i da jedni drugima trebamo. Nema nikoga bez drugih. To je čovjekova temeljna odrednica!

Poslanica Hebrejima čudesan je novozavjetni spis. Današnji odlomak nas zaustavlja pred dva temeljna stavka Isusova života i povijesti. Prvi je stavak Kalvarija i kalvarijski događaj. Drugi je stavak nebesko slavlje. A nije li to i preludij u svačiji - a najprije u kršćaninov - život? Vremenito-zemaljska čovjekova povijest slična je kalvarijskom Isusovu događaju. Tko ne trpi, je li to uopće čovjek? Može li se na zemlji proživjeti ljudski život bez trpljenja?

Isusu pristupaju farizeji, želeći da im Isus potvrdi njihov krivi i neljudski način postupanja i življenja, pogotovo u braku. Stoga i pitaju Isusa: Je li mužu dopušte-

no otpustiti ženu? ... Isus ih uči nebeskoj novosti, koju oni ne žele ni čuti, a kamoli usvojiti. I kamo sreće da to bijaše samo onda - u predvorju kršćanske povijesti.

Uspoređujte to s današnjim načinom življenja; a od Isusovih vremena do naših prošlo je dvije tisuće godina. Ne ostade li sve do danas sličan način mišljenja i postupanja? Evangeoska je novost teško prihvatljiva! I kolikih li stranputićâ nastade u povijesti?

DVADESET I OSMNA NEDJELJA KROZ GODINU

Divna li odlomka Knjige Mudrosti - poželjna svakom ljudskom srcu i umu. Svi bismo željeli biti i mudri i pametni, a zaboravljamo da je uvod i preludij u takvo stanje molitva. Mudrost je dar odozgo, a ne cvijet sa zemlje. Mudrost treba izmoliti, a ne „sanjati“ i misliti da je već imamo i posjedujemo. Ona je dar Darivatelja, od kojega je svaki dobar savjet i dar; od Boga!

Nju se i voli više nego žezla i prijestolja. Nju treba i ljubiti **više od zdravlja i ljepote**. Ona je čak identična s Darovateljem, od kojega je svaki dobar dar i savjet. Divna li Darovatelja, koji nam je najprije darovao nas same, a onda nam dodao i - mudrost!

Poslanica je jedna od najljepših definicija Božje Riječi. A definicija je uvijek najkraći sadržaj onoga što se želi iznijeti, komunicirati i imenovati ...

Bog predaje ljudima svoju Riječ. A ona je uvijek - Drugi On. Tko s njegovom Riječju druguje i prijateljuje, druguje i prijateljuje sa sâmim Bogom. Kojeg li poziva svim slušateljima, navjestiteljima i čitateljima Riječi Božje!

Evangelje nas dovodi u situaciju kad Isus izlazi na put. Ne zaboravljajmo! Isus je uvijek Dolazeći, Idući, Izlazeći, Prijateljujući ... To nije samo personifikacija participom prezenta!

To je izričaj Isusove prisutnosti i njegova prolaza - našom zemljom i našom poviješću!

K njemu dotrči mladić. Obje su ove situacije u pokretu: Isus **izlazi**, mladić **dotrči**. Nakon toga pravi vjernički dijalog. Mladić pita, Isus odgovara. To se čak i ponavlja, jer mladić traži jasan odgovor. Kad mu je Isus odgovorio na pitanja, mladić netragom nestaje. Gubi mu se svaki trag. Možda se i zauvijek udaljio, zaboravljajući: da je Isus jedini usrećitelj čovjekova bića.

DVADESET I DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU

Poruka počinje Izaijinim Velikim petkom. Na Izaijinog Mesiju sručio se teret boli za spasenje i otkupljenje svijeta. Ovdje smo dotaknuti i prozvani svi - ondašnja pokoljenja; i vjernici s početka 21. stoljeća. Izaija nastavlja: vidjet će potomstvo. U to potomstvo ubrojeni smo i mi - vjernici iz Hrvatske.

Izaija ovdje vezuje i povezuje početak i kraj spasijske povijesti: Vidjet će svjetlost i naseliti se spoznajom njezinom. O kad bi ovo bio i naslov nad našim životom i nad zajednicama našega hrvatskog naroda! Samo se podsjetimo! Već smo na krštenju prosvijetljeni, a ulazak u puninu svjetlosti dogodit će se na kraju svačijeg vjerničkog života!

Poslanica Hebrejima iznosi pred nas lik velikoga Velikog svećenika. Najdivnija definicija Isusova lika iz liturgije Velikog petka ... kad nas je - kao veliki

Veliki svećenik - kupovao za nebeski dar bogosinstva i svetosti.

Uz lik velikoga Velikog svećenika evo i nas! Poslanica je to divno opisala pravim povijesnim hodočašćem Isusovih vjernikâ: Pristupajmo, dakle, smjelo Prijestolju milosti ... A svaki se dar prima slobodno; pa i Božji! Opis je to hodočašća; a i osobina vjerničkog življenja ...

Dvojica Isusovih učenika žele uz Isusa biti prvi. Isus im zagonetno odgovara - niti potvrđuje, niti odbija njihovu želju. Stavlja je pred sud svoga Boga, koji svakome određuje njegovo mjesto. A jesmo li mi željni biti uz Isusa, ili ga uvijek iznova iznevjerujemo i ostavljamo? Na svršetku Isus Učitelj poučava svoje učenike-apostole. Kazuje im da svoje mjesto u nebeskom svijetu treba sobom osvajati i - osvojiti. Tko hoće i želi stići - i biti - u novom Božjem svijetu, neka bude svima

sluga. Isus je to sâm najprije pokazao - **živeći za druge**. Taj put stavlja i pred nas, želimo li stići - i biti - u Božjemu nebu.

TRIDESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas smo u Jeremijinu ozračju! Prorok čudesno opisuje povratak izgnanikâ iz ropstva. Oni sebe i svoju povijest duguju - samo Bogu: Gospodin spasi narod svoj. Bog ih je spasio i On ih vodi kući. Divne li slike našega vjerničkog stanja. Spašeni smo, i sad smo na putu. Samo je veliko pitanje: dademo li se voditi svome Bogu, ili uvijek nekamo bježimo od njega?

Da je Bog subjekt, kazuju to glagolske radnje: ja ih vodim ... skupljam ... Vodit ću ih kraj potočnih voda ... ja sam otac Izraelu. Nije li ovo jedan od najljepših opisa Božje brižljivosti i brige za ljude i njihovu povijest?

Poslanica nas Hebrejima zaustavlja pred likom velikog svećenika. Ovaj sta-

rozavjetni lik pravi je putokaz i preludij u novozavjetno svećeništvo. Svećenik i svećeništvo je na razmeđu Boga i ljudi. To je lik - gledan s Božje strane - onakav, kakav bi trebao biti. A znamo da u povijesti Izraela nije uvijek bilo tako. Događala su se raznolika odstupanja ...

Drugi stavak se zaustavlja na liku Isusa Krista. Iako je Isus puni i pravi subjekt sve ljudske povijesti, ipak Isus sâm sebe i svu svoju zadaću stavlja u ruke Onoga, koji mu reče: Ti si Sin moj, danas te rodih. On u povijesti izvodi djelo svoga Boga. On je Poslanik svoga Boga i cijelim svojim bićem svjedoči svoga Boga.

Isus izlazi iz Jerihona, i na izlazu iz grada zbiva se i događa ovo evanđelje.

Slijepac Bartimej, kad je čuo da Isus prolazi, stane vikati: Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se! I premda su ga svi ušutkavali, on je sve jače vikao - sve dok se Isus ne zaustavi i reče: Pozovite ga!

Slika je to i upozorenje nama: Isusa treba zvati i pozivati u svoje podneblje, i u svoju situaciju. A kad se Isus zaustavio, nastaje dijalog između Isusa i slijepca. Finale dijaloga - ozdravljenje slijepca. A nastavak: njegovo hodočašće za Isusom i s Isusom! Više ne sjedi kraj puta, kamo ga stavljaše njegovi dok bijaše slijep. On je sada progledao i ide za Isusom. Nada-mo se - sve do neba! To je odmah i poziv meni i tebi: da se zaputimo za Isusom.

SVI SVETI

Ovo je finalni blagdan svake godine i sve ljuske povijesti. Pogled se Ivana apostola zaustavlja na nebeskim širinama, gdje - darom predarežljivoga Boga - gleda finale ljudske povijesti. To je najsvečaniji finale; kad više nije zemlja ni njezina povijest pred našim očima, nego nebo i nebeski svijet.

Ivan gleda veliko mnoštvo, što ga nitko ne mogaše izbrojiti - spašeni iz sve ljudske povijesti; ljudima znane i neznane. Tko god je živio po uputama svoje savjesti, nije se izgubio ni Bogu, ni sebi, ni nebu. Stigao je u zajednicu Svetih u novom Božjem svijetu. Ivan je čuo i njihovu himnu Bogu Spasitelju. Nisu oni spasili sebe, niti su spasitelji bilo koga. Spasitelj je isključivo Bog. A spašeni su se dali spasiti! Nisu bježali od spasenja. Na to nas upućuje njihova velepiesma, kojom zahvaljuju Bogu za spasenje. Njihova pjesma i počinje i za-

vršava hebrejskom riječju: **Amen!** A to je svečano priznanje i njihova ispovijed pred cijelim dvorom nebeskim: da ih je Bog spasio. Stoga mu i kličući zahvaljuju, i zahvaljujući kliču!

Poslanica je jedan od najljepših Ivanovih spjevova o nama ljudima: Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo. Znamo i ispovijedaju da nisu spasili sami sebe, nego ih je Bog spasio. Bog je Spasitelj! A oni su - spašeni!

Evanđelje je prolog Isusova inaugurálnog govora - najljepšeg govora svih vremena. U isto vrijeme ovo je najdivniji poziv svima zajedno - i svakome napose - da krene u novi Božji svijet. Nikada nitko nije počeo svoj govor, nazivajući blaženima svoje slušatelje. To je Isusova novost i posebnost. Samo je sudbonosno pitanje:

Jesam li među onima, koji poziv čuju i upućuju se za pozivateljem? Ako to još nisam, brže-bolje moram ući među one koji čuju i - za glasom pozivatelja - polaze na životno hodočašće u novi i nebeski svijet!

U VELIKOJ ODRŽAN ZAVRŠNI SEMINAR ZA ŽUPNE ANIMATORE ĐAKOVAČKO-OSJEČKE METROPOLIJE

Vlastitim angažmanom oplemeniti život Crkve

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Tihomir Ivčetić

Većina animatora studenti su završnih godina fakulteta.

Već četvrtu godinu zaredom u Domu sv. Augustina u Velikoj okupljaju se mladi animatori s prostora mjesnih crkava Đakovačko-osječke metropolije koji će svojom kreativnošću i duhovnošću osmišljavati programe za djecu i mladež u župnim zajednicama iz kojih dolaze. Na završnom osmodnevnom seminaru koncem srpnja sudjelovalo ih je četrdeset i troje koji su prošli cjelogodišnje formacije za animatore.

Dragocjena znanja i iskustva

Pod budnom paskom iskusnih animatora instruktora, polaznici seminara svladavali su različite programe kojima se

educiraju za pomoć župnim katehetama u pripravi prvopričesnika i krizmanika, vođenju dječjih i župnih zborova mladih te svim drugim duhovnim aktivnostima u svojim župnim zajednicama. -Bilo je sjajno organizirano i bogato sadržajima. Sudjelovali smo u radu biblijskih grupa, molitvenoj i dramskoj te glazbenoj grupi. Sve su to dragocjena znanja i iskustva koja ćemo primijeniti u svojim župama u radu s mladima i djecom - kazala je Martina Kuvedžanin, animatorica instruktora i jedna od voditeljica seminara. Specijalizacija u Velikoj i za mladu je Mariju Posavčević iz Nove Gradiške bila dobrodošlo iskustvo jer, kako sama kaže, nakon formacija koje je prošla, tek je završnim seminarom dobila pravu priliku postati kvalitetan župni animator.

Produbiti vlastitu vjeru

- Za mene je to uistinu nadogradnja u životnom, ali i duhovnom iskustvu. Upoznali smo kolege iz drugih biskupija i župnih zajednica, razmijenili do sada stečena znanja u praksi kako bismo se što bolje osposobili za animiranje vjernika u župama iz kojih dolazimo te tako vlastitim angažmanom dodatno oplemeniti život Crkve - dodala je ta mlada animatorica koja se opredijelila za rad s najmla-

đima. Većina animatora studenti su završnih godina fakulteta i vrlo su aktivni u životu svojih župa.

- Cilj je ovoga specijalističkog seminara prvenstveno educirati mlade animatore kako na otvoreniji, dublji način svjedočiti vjeru mladog kršćanina katolika u vlastitom životu i svoja iskustva potom prenositi drugima. Ovdje u Velikoj ne samo da imaju priliku međusobno razmijeniti iskustva dosadašnjeg animatorskog rada s mladima i djecom nego i produbiti vlastitu vjeru i duhovnost te je trajno potaknuti u drugih nakon povratka u svoje župne zajednice - kazao je vlč. Stjepan Škvorc, voditelj pastorala mladih Požeške biskupije, dodajući kako će ovi mladi animatori biti prije svega dragocjena pomoć svojim župnicima u obogaćivanju vjerskog i duhovnog života te osmišljavanju programa u župama iz kojih dolaze.

»Nebeski znak« u Njemačkoj

Članovi zbora mladih „Nebeski znak“ novogradiške župe Bezgriješnog začeca Blažene Djevice Marije sa svojim su župnikom Pericom Matanovićem krajem lipnja boravili u njemačkom gradu Herzogenaurachu. Sljedeće će godine biti obilježena 30. obljetnica prijateljstva i suradnje gradova Herzogenaurach i Nova Gradiška pa su pripreme za tu svečanost u tijeku. Tako je još prošle godine za blagdan Duhova u Novoj Gradiški boravio pjevački zbor dječaka iz njemačkog prijateljskog grada, a ove godine mladi Novogradišćani aktivni u zboru „Nebeski znak“ boravili su u Njemačkoj. Upriličili su ondje tri nastupa, od toga jedan cjelovečernji koncert, a bili su smješteni u njemačkim obiteljima pa su tako produbljena i proširena prijateljstva. Upoznali su se i s predstavnicima vlasti njemačkog gradića, a primio ih je i župnik Helmut Hetzel. Nakon nastupa na ovogodišnjem „Uskrs-festu“, mladim Novogradišćanima boravak u Herzogenaurachu novo je i vrijedno glazbeno iskustvo. (Vi. M.)

Duhovna obnova mladih u jasenovačkoj župi

Za slobodu nas Krist oslobodi!

U župi Jasenovac održana je 20. lipnja duhovna obnova mladih te župe, uglavnom osnovnoškolaca i manjeg broja srednjoškolaca, koju su vodile karmelićanke Božanskog Srca Isusova iz Zagreba, a koje je pozvao župnik Mario Cimbal. Voditeljica susreta bila je s. Maja Pavla Bašić. Duhovna obnova odvijala se pod nazivom „Za slobodu nas Krist

oslobodi!“, koji je uzet iz Pavlove poslanice. Mladi su, potaknuti Pavlovim riječima, razmišljali o svom prijateljstvu s Isusom Kristom te o osobnom susretu s njim. Pogledali su potom film o zloupotrebi slobode kako bi lakše shvatili svoju odgovornost u dimenziji slobode. Voditeljica duhovne obnove osvrnula se na današnji suvremeni svijet, na ono što on nudi mladome čovjeku kao put u slobodu preko materijalizma, trenutnog užitka, ovisnosti i nemorala nasuprot kršćanskoj slobodi. Mladi su svoja razmišljanja kreativno izražavali pomoću plakata i na druge slične načine. Susret se zatim nastavio u zajedništvu s novakinjama i sestrama. Nakon pjesme i igre mladi su poslušali njihova svjedočanstva o iskustvu duhovnoga poziva. Na kraju susreta mladi su pripremili liturgijsko pjevanje te zajedno sa sestrama sudjelovali na euharistijskom slavlju u župnoj crkvi Uznese-nja Blažene Djevice Marije koje je predvodio župnik Mario Cimbal.

ZAZIV DUHA SVETOGA ZA POČETAK NOVE ŠKOLSKE GODINE

Bez žrtve nema uspjeha ni u školovanju

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

U starodrevnoj požeškoj crkvi sv. Lovre 12. rujna požeški su srednjoškolski, među kojima su najbrojniji bili učenici Katoličke klasične gimnazije, predvođeni svojim ravnateljima i profesorima pribivali misnom slavlju i zazivu Duha Svetoga za uspjeh u novoj školskoj godini. Misno slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelebraciji sa svećenicima i đakonima.

– Pozdravljam sve vas koji ste se pridružili molitvi Bogu da ova školska godina koja započinje ne bude čisti naš pokušaj, nego da Bog prati sva naša nastojanja pa da ova godina bude uspješna. Dok vas ovdje nazočne povjeravamo Bogu, molimo i za sve školarce u našoj biskupiji, za uspjeh u ovoj godini – poručio je biskup.

Zakonitost ljubavi i žrtve

U ovoj školskoj godini, dodao je biskup u prigodnoj propovijedi srednjoškolcima, kako trebaju imati na umu da je čovjek najznačajnije Božje djelo te da nam životni cilj treba biti ostvarenje onoga što Bog od nas očekuje. Iza našeg postojanja, dodao je dalje biskup, stoji Božja ljubav koja je dobila svoju konkretnost u Isusu Kristu, u njegovu križu. Biskup je zatim podsjetio kako danas slavimo blagdan

Uzvišenja svetog križa objasnivši povijesni nastanak toga blagdana.

– Isusov je križ znak da Bog voli čovjeka. Ako je Isus Krist po zakonitosti ljubavi i žrtve ostvario pobjedu nad smrću, onda je ona toliko dragocjena da valja ići tim istim putem. Bog nas poziva da odvažno idemo putem žrtve i ljubavi kako bi u nama pobijedio život – objasnio je biskup Škvorčević.

Ne mičimo križ ispred očiju

Na početku nove školske godine nema nikoga tko ne želi u njoj biti uspješan. Pitanje je samo kojim putem treba krenuti, kazao je biskup, da li Božjim ili nekim lakšim.

– Vi znadete da se u Hrvatskoj mučimo i na gospodarskoj razini i na drugim razinama života i da ima onih koji žele uspjeti u životu poprijekim putem. Korupcija nije ništa drugo nego pokušaj doći do nekog uspjeha ili novca bez žrtve, poštenja i časti. Onaj koji želi na takav način uspjeti u životu, taj će možda doživjeti kratkotrajan uspjeh i propast će kao čovjek, sebe će razoriti. Kakav ti je to uspjeh da nešto imaš u rukama, a u srcu i osobnosti si se sav srozao. Ako ova naša Hrvatska želi biti uspješna zemlja, onda uistinu treba imati hrabrosti pogledati u križ, ne podcjenjivati ga i ne rugati se križu, ne micati

ga ispred svojih očiju, jer nam križ govori o uspjehu koji je postigao Isus Krist po svojoj žrtvi. Križ je i nama poruka da i mi možemo tako. Ako ne budemo spremni na žrtvu, nećemo ćemo uspjeti – poručio je biskup i dodao da je i najnoviji uspjeh hrvatske atletičarke Blanke Vlašić rezultat velike žrtve i ljubavi.

Hoće li ova školska godina uroditi nekim plodovima, ovisi, dakle, o spremnosti učenika na žrtvu koja nas oplemenjuje i preobražava iznutra. Biskup je na kraju pozvao učenike da sjedine svoju žrtvu s Isusovom žrtvom jer će se samo tako moći postići cilj i uspjeh u životu.

▲ Na misnom slavlju sudjelovali su i učenici i profesori Katoličke klasične gimnazije sa svojim ravnateljem.

U VELIKOJ ODRŽAN SUSRET SJEMENIŠTARACA

Gradimo prijateljstvo i zajedništvo

Piše i snimila : Ljiljana Marić

U Domu sv. Augustina u Velikoj održan je tradicionalni susret sjemeništara Požeške biskupije koji je započeo misnim slavljem na blagdan sv. Lovre, zaštitnika biskupije, a završio je 14. kolovoza, također misnim slavljem u veličkoj župnoj crkvi sv. Augustina. Na susretu koji su vodili vlč. Danijel Engلمان, prefekt u Međubiskupijskom dječaćkom sjemeništu u Zagrebu, i vlč. Stjepan Škvorc, prefekt Kolegije Požeške biskupije, sudjelovalo je 14 sjemeništara, od kojih su četvorica pitomci zagrebačkog sjemeništa, a ostali požeškog Kolegija.

Cilj je susreta, kako su objasnili voditelji, pobliže upoznavanje i druženje sjemeništara zahvaljujući sportsko-rekreativnim sadržajima, ali i duhovna izgradnja pomoću predavanja, razma-

tranja i meditativne molitve. Tako su sjemeništari slušali predavanja vezana uz njihov odabir, a na temu „Isus Krist“, „Tko je to što ja želim biti“ i „Život u velikoj kući“ govorili su svećenici Danijel Engلمان, Josip Klarić i Stjepan Škvorc. Među sjemeništarcima na susretu je bio i maturant zagrebačke Katoličke klasične gimnazije Petar Krešan iz župe Lipovljani koji se tom prigodom prvi put susreo s nekim sjemeništarcima iz Požege. – Dobro je da se upoznamo, jer smo iz iste biskupije i da na ovaj način gradimo prijateljstvo i zajedništvo – kazao je Petar.

Prvi je put na susretu bio i Marko Taborski iz požeške župe Svetoga Duha, inače učenik trećeg razreda požeške Katoličke klasične gimnazije. Nakon dvije

godine gimnazije on je odlučio postati pitomac Kolegija i kandidat za svećenika. – Za mene je ovo novo iskustvo. Drago mi je što ovo nije klasična duhovna obnova, nego ima i rekreativnih sadržaja – ističe Marko koji je u svojoj odluci, dodaje, imao veliku podršku svoga vjeroučitelja Ivana Vrbickog.

KARITATIVNI POHOD BISKUPA ŠKVORČEVIĆA U PRIRPAVI ZA SVETKOVINU SV. LOVRE

Učiti njegovati Isusovu osjetljivost prema siromašnima

Piše i snimio: Ivica Žuljević

U okviru priprave za svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i biskupijskog Caritasa, biskup Antun Škvorčević uputio se 8. kolovoza na karitativne pohode u nekoliko posavskih župa. Biskup je najprije posjetio Opću bolnicu u Novoj Gradiški, gdje ga je u pratnji župnika Perice Matanovića i kancelara Ivica Žuljevića primio ravnatelj dr. Igor Ferenčina sa suradnicima.

Dar za novogradišku bolnicu

U svom obraćanju biskup je istaknuo kako je sv. Lovro, među ostalim, bio zadužen i za siromahe u rimskoj Crkvi te da mu je drago što za njegov blagdan, Dan Caritasa Požeške biskupije, može iskazati svoju pažnju bolesnima u novogradiškoj bolnici, zahvaliti svima koji im služe s velikom požrtvovnošću te predati na dar CTG aparat za praćenje trudnoće. Istaknuo je kako je bolnica humana ustanova samo ako služi cjelovitosti ljudskog života, od njegova naravnog začeca do prirodne smrti te je poželio da upravo takva bude i ova bolnica. Ravnatelj Ferenčina zahvalio je biskupu za posjet i za pomoć koju joj pruža na različite načine.

Evandeoski humanizam

U prognaničkom naselju u Kovačevcu biskup je potom zajedno sa župnikom

Pericom Matanovićem, delegatom za đakone i bogoslove Josipom Krpeljevićem i kancelarom Ivicom Žuljevićem predvodio euharistijsko slavlje na kojem su sudjelovali i đakoni, kandidati za đakonat i bogoslovi biskupije. Biskup je istaknuo kako i ove godine u pripravi za svetkovinu zaštitnika biskupije želi posvjedočiti svoju blizinu prognanicima, zajedno s njima moliti za njih, za svećenike i svećeničke kandidate. Đakonima i bogoslovima je spomenuo kako mu je drago što se nalaze s njim u pohodu prognaničkom naselju, kako bi se i na taj način u svojoj formaciji učili njegovati Isusovu osjetljivost prema siromašnima, bolesnima i osamljenima, kako bi kasnije kao svećenici uz mogli biti snažni promicatelji evandeoskog humanizma.

U homiliji biskup je istaknuo kako je vjerovati i ljubiti Boga, pretočeno u dnevnu molitvu i međuljudske odnose, najviše i najvažnije što čovjek može činiti te da upravo tim putem stanovnici prognaničkog naselja mogu učiniti da Hrvatska bude blagoslovljena.

Na svršetku svete mise svi su zajednički izmolili molitvu za svećenike prigodom Svećeničke godine, a biskup je povjerio prognanicima da trajno prikazuju svoje molitve i žrtve za svećenike i svećeničke kandidate. I ovom prigodom

prognanicima je podijeljena novčana pomoć biskupije, a članice Caritasa novogradiške župe Bezgrješnog Začeca sve su počastile kolačima i pićem.

Spomen na nedužno osuđene svećenike

Biskup se potom s bogoslovima uputio u Staru Gradišku, gdje su posjetili zatvorski kompleks i crkvu u izgradnji. Ondje ih je dočeka starogradiški župnik Josip Vračarić i načelnik općine Velimir Paušić. Biskup je podsjetio na tužnu povijest zatvora s posebnim osvrtom na komunističko vrijeme kada je u njemu tamnovalo više od dvjesto pedeset nedužno osuđenih svećenika i još veći broj drugih hrvatskih rodoljuba, napomenuvši da smo svi mi njihovi dužnici, da je njihova žrtva ugrađena u snagu Isusove Crkve u Hrvatskoj i u našu slobodu te da je stoga ne smijemo zaboraviti. Povjerio je mladim đakonima i bogoslovima da kasnije kao svećenici nastoje biti nositelji molitvenog spomena na te žrtve. Urušeni dio zatvorske zgrade koja svjedoči o nebrizi odgovornih za to zdanje iz osamnaestog stoljeća, koje se kao kulturno dobro nalazi pod zaštitom, spriječio je pristup nekadašnjim samicama, u kojima su zatvorenici mučeni i ponižavani u svom ljudskom dostojanstvu.

Prva molitva u starogradiškoj crkvi

Bogoslovi su se potom okupili u novoj starogradiškoj crkvi, koju dijelom grade svećenici iz Hrvatske. Biskup im je protumačio kako su komunističke vlasti 1945. ubile župnika Ivana Ferdu Maretića, a 1948. naredile da zatvorenici, među kojima su bili i svećenici, sruše staru župnu crkvu te tako tijekom šezdeset godina u Staroj Gradiški nije bilo nikakva kršćanskog znaka. Biskup je istaknuo kako vjeruje da će bogoslovi, kad uskoro postanu svećenici, zajedno s vjernicima dolaziti u novu crkvu u Staroj Gradiški te u njoj biti molitelji za nedužne žrtve neljudskog komunističkog sustava. Molitva i pjesma, koja je prvi put odjeknula u novoj crkvi, najava je da će se biskupov poticaj ostvarivati i u budućnosti.

Svoj karitativni pohod biskup je završio u župi Gornji Bogićevci, gdje je u pratnji župnika fra Ilije Stipića i kancelara Ivica Žuljevića posjetio tri obitelji koje žive od skromne bosansko-hercegovačke mirovine i socijalne pomoći, a za dvadesetak takvih obitelji predao je novčanu pomoć župniku koji će je uručiti najpotrebnijima.

Na karitativnom pohodu biskupa su pratili i bogoslovi koji su posjetili i starogradišku crkvu u izgradnji.

Biskupijski i župni Caritasi organizirali razmjenu i darivanje udžbenika

Pokazalo se da ima osjetljivosti za potrebite

Nakon što je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa zbog recesije odustalo od financiranja novih školskih udžbenika, mnogi roditelji, osobito oni s više školaraca, našli su se u velikim brigama, jer treba izdvojiti znatna sredstva za nešto što ranije nije bilo planirano. Mnogi roditelji i učenici počeli su se sami snalaziti i tražiti rješenja kako što povoljnije doći do rabljenih udžbenika. U ta nastojanja uključio se i Caritas Požeške biskupije te brojni župni Caritasi. Biskupijski je Caritas tako u dva navrata organizirao akciju razmjene i darivanja školskih udžbenika za osnovne i srednje škole ispred katedrale. Istovremeno se akcija održala i u brojnim župama biskupije. Vlč. Saša Paveljak, ravnatelj Caritasa Požeške biskupije, izuzetno je zadovoljan akcijom jer su se pozivu Caritasa da roditelji i djeca daruju svoje knjige, školski pribor ili torbu, mnogi odazvali

pokazujući na taj način osjetljivost za potrebite, ali i svjedočeći svoju kršćansku djelotvornu ljubav. Pokazalo se da je i potrebitih, odnosno onih koji traže školske knjige, također mnogo.

- Imam troje školaraca, dvoje u osnovnoj i jednog u srednjoj školi i jednostavno im ne mogu kupiti nove knjige jer za to nemam novca. Zbog toga je jako dobro što je Caritas organizirao ovakvu razmjenu. Nisam našla sve knjige, ali dosta toga sam uspjela na ovaj način prikupiti. Hvala Bogu i dobrim ljudima - kazala nam je Ana Grgić. Majka dvoje osnovnoškolaca Ivanka Vuković također je bila zadovoljna akcijom, jer je uspjela za starijeg sina naći gotovo sve knjige dok je za mlađega u prvoj akciji našla samo dvije. - Dobro je i ovo jer sam sigurno uštedjela nekih 700 - 800 kuna, a to je puno - kaže Ivanka. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)

Izabrali zaštitnicu župnog Caritasa

Caritas župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu, koji djeluje od prošle jeseni, 11. srpnja slavio je svoj dan, odnosno blagdan svoje zaštitnice bl. Marije od Propetog Isusa Petković. Tom prigodom u župnoj crkvi župnik Nikola Jušić služio je misno slavlje za sve Caritasove volontere, kojih je u župi trenutno 26, kao i za brojne suradnike koji se uključuju u različite karitativne akcije. Župnik je na misnom slavlju objasnio razloge zbog kojih je za zaštitnicu župnog Caritasa izabrana hrvatska blaženica. Kazao je kako je ona žena našeg vremena koja se susrela s različitim problemima, političkim, ekonomskim i migracijskim te osobito sa siromaštvom koje je u njezino vrijeme vladalo u Dalmatinskoj zagori i na otocima. - Ona se našla u tim situacijama u kojima je ostvarila svoje kršćanstvo i svoje ljudsko dostojanstvo. I druge je poticala da čine tako. Kao djevojka iz bogate obitelji najprije je od vlastitih dobara pomagala sirotinju, a onda, kada je osjetila vlastitu ekonomsku nemoć, počela je prosjačiti i na taj način zbrinjavala sirotinju. Kucala je na srca ljudi koji su nešto imali da se pomogne onima koji nemaju - istaknuo je preč. Jušić koji je ovu blaženicu stavio i kao uzor volonterima župnog Caritasa.

Ovom prigodom zahvalio je volonterima kao i svim suradnicima koji su se uključivali u brojne Caritasove akcije i na taj način pomagali najpotrebitijima. Nakon misnog slavlja za sve suradnike župnog Caritasa volonteri su pripremili prigodan domjenak u župnom dvorištu te im i na taj način zahvalili za svaku pomoć potrebitima i preporučili ih Božjoj dobroti. (Lj. M.)

Molitvena zajednica školuje dvoje djece iz Ekvadora

Molitvena zajednica Krvi Kristove koju u Novoj Gradiški vodi s. Karolina Miljak, redovnica Klanjateljica Krvi Kristove, drugu godinu zaredom školuje dvoje djece iz Ekvadora, u Južnoj Americi. Tu su karitativnu aktivnost ostvarili preko udruge za misijska područja »Zdenac« iz Splita. Inače, zajednice Krvi Kristove na području Hrvatske i Bosne i Hercegovine školuju tridesetero djece iz Ekvadora. Djeca koju školuju članovi novogradiške molitvene zajednice pohađaju peti i osmi razred, a svoje školovanje žele i dalje nastaviti.

- Zbog siromaštva i teškog socijalnog stanja roditelji ih ne mogu sami školovati, zato članovi naše molitvene zajednice prikupljaju dobrovoljne priloge te ih proslijeđujemo udruzi »Zdenac« - kaže s. Karolina Miljak. (Vi. M.)

U akciji Žetva prikupljeno 15 tona pšenice

Caritas Požeške biskupije i ove je godine organizirao tradicionalnu akciju Žetva kojom je želio potaknuti vjernike na osjetljivost prema potrebitima i zahvalnost za plodove zemlje. U suradnji s volonterima župnih Caritasa akcija je provedena u većini župa naše biskupije. Postajući dijelom ove akcije, mnogi su vjernici posvjedočili svoju djelotvornu ljubav i tako na konkretan način i sami postali zrnje koje donosi obilat rod. Prikupljeno je oko 15 tona pšenice, koja će kao brašno biti podijeljena potrebitima po župnim Caritasima. I ovom prilikom treba zahvaliti svima koji su podijelili svoj kruh s bližnjima, kao i volonterima, mlinarima i svima koji su pomogli u realizaciji ove akcije. (S. P. • Snimio: Duško Mirković)

Obitelj Tutić živi od dječjeg doplatka i povremenog rada

Molim Boga da mi djeca budu dobri i poštteni ljudi

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Ivo i Marija Tutić s najmlađom kćerkom.

Životna priča Ive i Marije Tutić iz Japage slična je pričama mnogih koje je zahvatio vjor rata - izgubili su sve i potom bili prisiljeni daleko od rodno- ga kraja krenuti ispočetka. Stvarati novi dom skrbeci pritom o mnogobrojnoj djeci, a da nijedno od njih nema stalan posao, nije bilo lako pa se i sada, četrnaest godina nakon progonstva, Marija i Ivo nerijetko zapitaju – kako dalje? – Najteže nam je ovako u jesen, kad počne škola. Svake godine imamo po nekoliko đaka

kojima treba kupiti knjige, a čime? Ove godine imamo tri đaka i samo za knjige trebalo bi nam četiri tisuće kuna. Nismo uspjeli zamijeniti skoro ništa i ne znam kako ćemo ih kupiti – sliježući ramenima kazala je Marija.

U ratu izgubili sina

Tutićevi su prije rata živjeli nedaleko od Sanskog Mosta. Nisu ni onda, kažu, bili bogati, ali su imali nešto svoje i uspijevali su osigurati dovoljno za Željku, Željku, Josipa, Josipu, Ivanu i Darinka. Onda je došao rat koji im je odnio tada devetogodišnjeg Josipa, kao i ono malo materijalnih dobara koje su imali. Morali su pobjeći ne stigavši ponijeti ni osobne dokumente. Najprije su se smjestili kod poznanika u Novskoj.

– Bila nas je puna kuća, ponekad nismo dva-tri dana imali što jesti i nismo tu mogli vječno ostati. Krenuli smo prema Lipiku, a odande su nas uputili u Šeovicu, u jednu praznu kuću. Došli smo pred Božić, bilo je hladno, a ja sam na rukama nosila dijete od dva mjeseca. Molila sam Boga da nam pomogne, bilo nam je strašno. A onda je došao tadašnji pakrački župnik i kupio nam pet metara drva kako se ne bismo smrznuli. Poslije je tu bilo dobro, ali smo se ipak morali iseliti jer se vratio gazda kuće - prisjetila se Marija.

Nemaju novca za dovršetak kuće

Obitelj Tutić potom se nastanila u Japagi, u kući koju je kupila Ivina sestra privremeno zaposlena u Austriji. Pomalo zapuštena zgrada s malo najnužnijeg namještaja trebala im je biti tek privremeni smještaj, ali u njoj su još uvijek. Ubrzo nakon dolaska u Hrvatsku Tutićevima se rodio Josip, a prije tri godine i Antonela. U međuvremenu se najstariji sin Željko oženio pa je u zajedničku kuću došla snaha Ivana, a sljedećih godina broj članova obitelji povećao se za dvoje unučadi, An-

tonija i Matea. Najstarija kći Željka udala se i odselila u drugo selo, ali je zajedno još uvijek jedanaestero Tutićevih. – Moja sestra će u Austriji biti još koju godinu, do mirovine, a onda će se vratiti ovamo u svoju kuću. Ne znam kamo ćemo tada mi. Pokušali smo uz ovu nazidati manju kuću za nas, ali nema se novca. Stoje samo zidovi, nemamo je čime urediti. Najstariji je sin preko APN-a dobio kuću u Šeovici i uskoro će se odseliti sa svojima, a ja ne znam što će biti s nama – kazao je Ivo. Obitelj Tutić uz kuću ima i nešto zemlje, a u staji se uvijek nađe koja svinja i ovca. Uz još poneku kokoš to je dovoljno da nisu gladni, no dvije tisuće kuna dječjeg doplatka nije dovoljno novca za ostalo što je potrebno mnogobrojnoj obitelji.

Kako školovati troje djece

– Darinko dobro uči i upisao se u Daruvar u srednju školu. Za mjesečnu kartu treba mu 760 kuna. Sakupili smo nešto novca za prvih par dana, ali ne znam kako ćemo dalje. A bilo bi mi žao da ne nastavi školu kad tako jako želi. Ivana je pošla u treći razred srednje škole u Pakracu pa i za nju treba nešto prikupiti, a i Josipu u šestom razredu koješta treba. Nekada se moglo po selu i okolo zaraditi na kakvim sezonskim poslovima, a sada je i toga manje – požalila se Marija.

– Valjda ćemo se uz Božju pomoć nekako snaći – ubrzo je dodala. Život obitelji Tutić nije lak ali, kažu, kad god im je bilo najteže, kao onda kada su zbog rata izgubili dijete, vjera u Boga, čemu su ih poučili njihovi roditelji, davala im je snage da izdrže sve nevolje. Zajednički obilježavaju sve blagdane, a osobito Veliku Gospu i Sve svete. – Taj smo običaj donijeli iz Bosne ovamo. Prilika je to da se svi okupimo, družimo i pomolimo. Ja Boga najviše molim za svoju djecu. Neka im da zdravlja i pameti, da budu dobri i poštteni ljudi - istaknula je na kraju Marija.

POMOĆ ŽUPNOG CARITASA

U godinama nakon rata na pakračko i lipičko područje stizalo je mnogo humanitarne pomoći što su redovito koristili i Tutićevi, a sada pomoć uglavnom dobivaju od Caritasa pakračke župe. – Na našem je području četrdesetak obitelji koje redovito posjećujemo za Božić i Uskrs, kada im odnosimo pakete hrane i higijenskih potrepština. Mnogi od njih sami srijedom dolaze u naše prostorije gdje mogu uzeti odjeću što su nam donijeli građani – kazao je župnik Matija Juraković. Iako su mnogobrojna obitelj, Tutićevi ne primaju pomoć Centra za socijalnu skrb. – Rekli su nam da je to zato što imamo zemlje i odraslog sina koji se može brinuti o nama. A on radi samo povremeno i ima svoju obitelj. Išla sam tražiti pomoć za knjige, ali su mi rekli neka ih ja kupim i donesem račun pa će mi novac vratiti. A odakle meni toliko novca? – požalila se Marija.

SEDMEROČLANA OBITELJ BUMBA IZ ŽUPE SV. IVANA KRSTITELJA U VIDOVcima

Danas je djecu teško odgajati u katoličkom duhu, ali nije nemoguće

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U obitelji Ivica i Tatjane Bumba iz Vidovaca, požeške župe sv. Ivana Krstitelja, uvijek je raspjevano, a kako i ne bi bilo kada od sedam članova obitelji čak njih šestoro svira. U šali dodaju da majka, jedina koja ne zna svirati, zato dirigira. Požežanin Ivica i Vidovčanka Tatjana upoznali su se 1985. godine kao osamnaestogodišnjaci i nakon tri godine 'hodanja' vjenčali se. Iako su po zanimanju oboje trgovci, samo Tatjana radi u struci dok se Ivica bavi glazbom, svira u sastavu Zlatne strune. Dvoje najstarije djece, dvadesetogodišnji Igor i devetnaestogodišnji Stjepan studenti su osječkog Elektrotehničkog fakulteta, šesnaestogodišnji Mihael pohađa drugi razred Katoličke klasične gimnazije i aspirant je za svećeničko zvanje, a dvoje najmlađih, trinaestogodišnja Barbara i dvanaestogodišnja Valentina, učenici su osnovne škole, sedmog i šestog razreda.

Biti primjer djece

- Od prvog smo dana svoju djecu odgajali u vjerskom duhu, pa i u vremenu komunizma kada je to bilo nepopularno, a kada nam se rodilo dvoje djece. U današnjem svijetu odgajati djecu u katoličkom duhu teško je, ali opet ne toliko teško da se to ne bi moglo činiti. Ima tu i zadirkivanja druge djece. Onoj djeci koja redovno idu u crkvu rugaju se da su zaostala. Ali bez obzira na sve poteškoće smatram da je takav odgoj najbolji za djecu. To ne znači da ću ja dijete tjerati da ide na misu, a sam neću ići. Ja kao roditelj trebam biti primjer svojem djetetu i živjeti svoju vjeru - ističe otac Ivica koji nedjeljnu misu,

unatoč tome što gotovo svaku subotu, svira do ranih jutarnjih sati nikako ne propušta.

Stariji su sinovi, kada su bili manji, ministrirali, a sada u župi ministriraju dvije najmlađe kćeri, a starija, koja je ove godine krenula i u glazbenu školu, ponekad i svira u crkvi. Barbara nam je otkrila da je raduje to što može ministrirati te da rado ide na svete mise. Tatjanu i Ivicu posebno je obradovala odluka sina Mihaela koji se odlučio za svećenički poziv. - Nismo se tome nadali jer je stalno govorio da će nakon osnovne škole upisati srednju glazbenu, a osim toga i po karakteru je takav da ne voli stegu. Međutim, jako je dobro prihvatio život u Kolegiji i za sada nema nikakvih poteškoća u takvom načinu života, niti se ikada pritužio da mu je teško ili da mu nešto ne odgovara. Mi ga kao roditelji podržavamo u njegovoj odluci da postane svećenik - ističe otac Ivica.

Od ateistice do vjernice

Iako obitelj Bumba pripada onim obiteljima koje svoju vjeru nastoje živjeti i prakticirati u svakodnevnom životu, zanimljivo je da Ivica dolazi iz obitelji u kojoj se nije na taj način živjela vjera. - Moji roditelji nisu vjeri pridavali toliku važnost za razliku od moje bake koja je bila prava vjernica. Štoviše, moja supruga dolazi iz ateističke obitelji. Nije bila krštena i vjera joj je bila potpuno strana. Otac joj je bio u Savezu komunista, a majka je pravoslavne vjere - objasnio je Ivica koji je, kada se odlučio oženiti Tatjanom, iskazao želju da to učine i u crkvi.

Iz ljubavi prema njemu Tatjana je krenula na vjeronauk i primila sve sakramente što se njezinim roditeljima nije nimalo svidjelo, ali s vremenom su prihvatili tu činjenicu, kao što je ona počela istinski prihvaćati vjeru u Boga. Danas ne samo da obvezno nedjeljom ide na svetu misu nego to, kada može, čini i običnim danima. - U početku je bilo malo teže jer nisam sve odmah prihvatila, ali s vremenom sam shvatila da mi vjera u Boga pomaže da lakše idem kroz život. U početku nisam išla redovno na svetu misu, suprug me nikada nije na to tjerao. S vremenom sam shvatila koliko mi to znači - kaže Tatjana koja kao djevojka nikada nije mogla ni sanjati da će imati sina koji želi postati svećenik. Danas joj je zbog toga neizmjereno drago i jako bi željela da u tom pozivu ustraje do kraja.

Suprug Ivica imao je mnogo razumijevanja za sazrijevanje Tatjanine vjere ističući da je njemu bilo puno lakše jer je s osnovama vjere rastao od rođenja za razliku od supruge koja se s vjerom susrela u 21. godini života.

Oduvijek smo željeli puno djece

- I supruga i ja oduvijek smo željeli imati više djece. Dolazi iz obitelji koje su imale troje djece. Svako smo dijete željeli imati - kaže suprug Ivica dok kći Barbara, kojoj je drago što ima toliko braće i sestru, dodaje da bi ona i Valentina svakako htjele imati još jednu sestru. Hoće li im roditelji ispuniti želju, tek će se vidjeti.

AUTOMEHANIČAR JOSIP TOKIĆ IZ LJUPINE, IZ NOVOGRADIŠKE ŽUPE KRALJICE SV. KRUNICE

Tko s Bogom računa, nikada neće biti u gubicima

Tekst: Višnja Mikić • Foto: Ivanka Herceg

Josip Tokić iz Ljupine, iz novogradiške župe Kraljice Svete Krunice, vlasnik je automehaničarske radionice i auto-servisa s prodajom autodijelova. Raditi je počeo 1998. godine. Voli taj posao za koji se, uostalom, i školovao. Radio je najprije u radionicama drugih majstora, a potom se osamostalio. Počeo je u maloj radionici, kasnije je proširio i prostor i posao. Trenutno zapošljava pet radnika koji za svoj rad dobivaju redovitu mjesečnu plaću.

- Bez obzira na recesiju, njihova su primanja redovita. Ako netko treba pričekati, onda sam to ja. Radim jedanaestu godinu i zadovoljan sam. Svake godine moji radnici dobiju božićnicu, uskršnicu i regres za godišnji odmor. Nastojim, koliko mogu, olakšati njihovim obiteljima, jer danas je svima teško. Dobro surađujem s novogradiškom Industrijsko-obrtničkom školom pa se kod mene za buduće zanimanje priprema i nekoliko učenika - vježbenika. Povremeno i njih obrađujem novčanom nagradom, makar uz veće blagdane - kaže Josip.

Uključeni u humanitarne akcije

Tokići se rado uključuju u sve humanitarne akcije, pomažu održavanje humanitarnih koncerata i sportskih sadržaja, posebno kad su djeca u potrebi. Ukoliko netko k njemu dođe popraviti automobil, a trenutno nema novca za plaćanje, Josip odmah otkloni kvar, a za novac će pričekati, samo zahtijeva da se stranka drži dogovora. Ukoliko ne može platiti odmah, neka sama odredi za koliko vremena to može učiniti. Josip sve može razumjeti i prihvatiti, ali ne voli nepoštivanje dogovora.

Majstor Tokić planira proširiti radionicu i opseg poslova. U tijeku su pregovori oko značajnijih investicija, a možda će biti i zastupnik za neka vozila. - O tome je

Josip Tokić sa suprugom Zdravkom i njihovo troje djece.

u ovom trenutku rano govoriti. Vrijeme će pokazati kojim tempom ću sve to moći. Strpljiv sam i sve predajem u Božje ruke, jer su me život i različite kušnje naučili tome - dodaje Josip koji se prije 16 godina vjenčao sa suprugom Zdravkom.

Nakon vjenčanja život su nastavili s Josipovim roditeljima, Stipom i Katom, radili i pomalo gradili, kako slogu i obitelj, tako i obrt. Rodila se zatim mala Matea - radost roditeljima, miljenica djeda i bake. Kad je kuća odzvanjala od radosti, djevojčica se teško razboljela.

- U tim trenucima samo mi je Bog davao snagu. Priskočile su u pomoć i udruga koju pomažu roditeljima teško bolesne djece - „Krijesnica“ iz Zagreba, kasnije „Slap“ iz Slavonskoga Broda pa krovna udruga „Sanus“ iz Splita. Puno su nam pomogle. Sve se dobro završilo, hvala dragom Bogu. Matea je potpuno izliječena i danas je zdrava djevojka, učenica prvog razreda srednje škole, elektrostruke, a mi smo ostali povezani sa spomenutim udrugama - kaže Zdravka.

Iskustvo bolesti obogatilo nas je

Josip dodaje kako su im molitva i povjerenje u Boga u najtežim životnim trenucima pomogli da sve puno lakše prebrode. Molitva ih je jačala, krijepila i čuvala u najtežim danima kušnje. Poslije im je Bog podario još dvoje prekrasne zdrave djece, trogodišnju Lanu i jednogodišnjeg Svena.

- Svekrva još uvijek kuha, svekar obavlja poslove vani i ja se stignem baviti samo djecom, jer Josip radi, a često je i na putu. Uz to je član Župnog ekonomskog vijeća u našoj župi Kraljice Svete Krunice. Matea je čitač i uključuje se, po

potrebi, u sve crkvene i župne svečanosti. Na taj način slavi Boga i za sve mu zahvaljuje - ističe sretna mama.

- Koliko god čudno zvučalo, iskustvo bolesti u obitelji, sve nas je na neki način obogatilo i promijenilo. Uz sve obveze i jurnjavu nastojim ići na sva hodočašća koja župa organizira i na taj način također zahvaliti Bogu za sve primljene milosti i ozdravljenje djeteta, ali i „napuniti akumulatore“ za dane i godine koji su pred nama. Također, bez obzira na trošak i puno posla, svake godine sa suprugom i djecom odem desetak dana na more. To je vrijeme koje imamo samo za sebe, za razgovore, igru s djecom, planove. Tad isključim mobitel i s Bogom i obitelji odmaram, a posao malo može i pričekati - kaže Josip, inače hrvatski branitelj koji se prisjeća i tih teških, ali i ponosnih dana, odlaska od kuće, bojišnice. Vrativši se kući, počeo je razmišljati o vlastitom obrtu. Danas je zadovoljan postignutim.

- Da bi čovjek bio uspješan u poslu i životu, ne treba željeti puno. Skromnost, pouzdanje u Boga, razumijevanje obitelji kroz podršku supruge i roditelja, jako su važni. Tko s Bogom računa, nikada neće biti u gubicima. Imamo koliko nam treba i rado pomažemo ljudima u potrebi. Ako saznam da su nekomu djeca bolesna, ne treba mi dvaput reći: odmah pomognemo koliko možemo, jer smo prošli sličan put. Hvala Bogu na svemu što nam daje. I svima koji mu se prepuste, vjerujte, daje obilna dobra. Iako mi to u određenom trenutku ne shvaćamo, sve što nam se događa, događa se za naše dobro, jer Bog nam ne može željeti loše, zar ne? Slava mu - završava Josip.

ŽUPA SV. AUGUSTINA U VELIKOJ JEDNA JE OD NAJSTARIJIH U BISKUPIJI

Već stoljećima štuju Blaženu Djevicu Mariju

Piše: Silvija Jurić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Župa sv. Augustina u Velikoj jedna je od najstarijih u Požeškoj biskupiji. Prvi se put spominje davne 1332. godine. O bogatoj višestoljetnoj povijesti župe svjedoči danas župna, a nekada i franjevačka crkva sv. Augustina, jedan od najistaknutijih i najstarijih sakralnih spomenika u ovom dijelu Slavonije. Ono što je izdvaja od ostalih samostana i crkava požeškoga kraja jest činjenica da je tijekom stotinu i pedeset godina osmanlijske vladavine u njoj održavano katoličko bogoslužje. Štoviše, velički je samostan u to vrijeme sjedište slavnoga fra Luke Ibrišimovića koji upravo iz njega predvodi borbu za oslobođenje Slavonije od Turaka i njezino pripajanje Zagrebačkoj biskupiji.

U Velikoj stolovali biskupi

Smještena u prekrasnoj prirodi u podnožju Papuka crkva sv. Augustina svoju povijest započinje u 14. st. kao augustinska crkva. Naime, na mjestu današnje župne crkve nekada je bila kuća redovnika augustinaca. U spomen na njihov boravak na ovim prostorima nova je župna kuća nazvana Domom sv. Augustina i 1575. godine dana u posjed franjevcima koji pristižu na ove prostore. Franjevci su iz Velike upravljali prostorom cijele sadašnje biskupije, izuzev Podravine, kao i dijelom susjedne Đakovačke biskupije. O značaju Velike svjedoči i činjenica da su za turskoga vremena u njoj stolovali biskupi. Prije dolaska Turaka, koji su u Požeštinu provalili 1536. godine, ovdje je cvjetao vjerski i kulturni život. Turci su crkvu, župu i kapelice opljačkali i spalili. Nakon oslobođenja, u prvoj polovici 18.

st., barokizira se srednjovjekovna crkva i podiže se novi četverokrilni samostan, koji je nešto više od stotinu godina nakon ukidanja franjevačkog samostana srušen. Župa je bila pod franjevačkom upravom do 1802. godine, kada je predana dijecezanskom kleru. Otada do danas u župi se izmijenilo dvadeset svećenika.

Štuju lik Gospe od Utjehe

Iako župa nosi ime sv. Augustina, u Velikoj se s osobitom ljubavlju štuje Blažena Djevica Marija. To štovanje, prema nekim pretpostavkama, seže u 10. st. U mnogim srednjovjekovnim dokumentima o Velikoj spominje se kapelica Blažene Djevice Marije oko koje se okupljaju brojni hodočasnici, osobito o svetkovini Velike Gospe, dok prvi pisani spomen svetišta Gospe od Utjehe datira iz 17. st. Iz istoga je vremena i sadašnji lik Gospe od Utjehe, rađen u baroknom stilu. Taj se lik i danas osobito štuje na blagdan Velike Gospe kada se u Veliku slijevaju rijeke hodočasnika iz okolnih župa. Za 2. svjetskog rata i u godinama nakon njega ta se hodočašća gase da bi 1976., u mjesecu svibnju, kada je tadašnji župnik Mirko Roginić zajedno s vjernicima odlučio okruniti lik Gospe od Utjehe, ponovno bila obnovljena. Od tada se svakoga svibnja slavi obljetnica krunjenja lika Gospe od Utjehe. Danas se uz crkvu proteže prekrasan perivoj u kojemu je vanjski oltar kojim dominira lik Blažene Djevice Marije - Gospe od Utjehe. Tu je i kapelica Gospe Lurdske, kao i postaje Križnoga puta te Dom sv. Augustina u kojemu se održavaju duhovne obnove i susreti.

Dugo bez svećeničkih zvanja

Uz Veliku župa obuhvaća sela Trenkovo, Radovanci i dio sela Trnovac i pripada joj oko 3200 vjernika. Župa i župljani prošle su godine nakon odlaska Josipa Klarića na službu generalnog vikara biskupije povjereni Mariju Saniću i Pavlu Primorcu.

- Tijekom crkvene godine u župi se organiziraju dvije trodnevne - jedna je o svetkovini Velike Gospe kada se u Velikoj okupe hodočasnici iz okolnih župa, a druga o obljetnici krunjenja Gospina kipa, 22. svibnja. Redovito, tijekom cijele godine, organiziramo župni vjeronauk za više od četiri stotine vjeroučenika osnovnih škola u Velikoj i Trenkovu, a vlč. Pavle uz to i dvaput tjedno održava susrete mladih u Velikoj i Trenkovu. U župi djeluje i crkveni zbor te biblijska skupina. U župi je 60 ministranata, od toga čak 40 djevojčica. Trenutno je jedan student teologije na studiju u Rimu i raduje me što ćemo za tri godine, ako Bog da, ovdje u Velikoj nakon dugo vremena imati i mladu misu. Žalosti činjenica što nema niti jednoga živućeg svećenika Veličanina - kazao je župnik Sanić.

Župna crkva na kojoj započinje temeljita obnova.

Obnova župne crkve

- Nakon izrade arhitektonske snimke postojećeg stanja, može se pristupiti obnovi. Radit će se po etapama, počevši od svetišta i sakristije - objasnio je vlč. Sanić. Crkva je građena i preuređivana četiri puta. Najstariji, gotički dio koji potječe iz 14. st., a možda i ranije, djelomično je obnovljen sedamdesetih godina prošloga stoljeća. Dio današnjega svetišta ostatak je crkve iz 16. i 17. st. - one koja je građena na temeljima crkve spaljene za turske vladavine. Pedesetak metara visok zvonik sagrađen je u 18. st. Najmlađa je lađa sadašnje crkve koja je sagrađena na početku 19. st.

NA PROČELJE POŽEŠKOG GRADSKOG MUZEJA VRAĆENA SKULPTURA BAROKNE 'IMMACULATAE'

Požega u Marijinom nježnom zagrljaju

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Oblikovana u duhu kršćanske ikonografije ranoga baroka, reprezentativna skulptura 'Bezgrješnog začeca' postavljena je u nišu na pročelju zgrade požškog Gradskog muzeja u prvoj polovici 18. stoljeća kao jedan od rijetkih primjera barokne sakralne plastike toga tipa u ovome dijelu Hrvatske.

Spajajući svjetovnu arhitekturu i sakralnu plastiku, u to je doba izražavala blisku povezanost Crkve i ondašnjeg građanstva. Teško devastirana zubom vremena i nebrigom, vrijedna je požška 'Immaculata' završila na temeljitoj restauraciji kako bi na blagdan Male Gospe tijekom prigodne svečanosti opet bila vraćena na svoje staro mjesto. Obred blagoslova tom je prigodom predvodio biskup mons. dr. Antun Škvorčević. On je podsjetio kako je Požega nakon oslobođenja od Turaka, koncem 17. i početkom 18. stoljeća nastojala svim snagama postati srednjoeuropski grad na svim područjima života.

Vjersko značenje povratka kipa

- Povratkom ovog kipa na njegovo mjesto mi ponovno vraćamo onaj duh koji je po-

stojao u 18. stoljeću, duh koji je označavao Požegu kao srednjoeuropski kulturološki grad, ali ovaj povratak kipa ima i svoje vjersko značenje. Naime, u to doba, u 18. stoljeću, kada su se po srednjoeuropskim gradovima postavljali likovi svetaca, posebno Blažene Djevice Marije, nije se željelo samo umjetnički ukrasiti gradske prostore nego se željelo učiniti isto ono što se učinilo po crkvama. Kipovima svetaca kojima su bile bogate barokne crkve doživljalo se vjernicima u svijest kako na ovoj zemlji živimo duboku povezanost s onom nebeskom stvarnošću, to znači, željelo se dočarati jedinstvo neba i zemlje, Boga i čovjeka - objasnio je požški biskup.

Podsjetio je kako je u Požegi bilo i vremena kada su se svecima skidale glave, kao što se dogodilo kipu svetog Ivana Nepomuka, te su ih uklanjali s javnih mjesta. - Radujem se da postoji i vrijeme gradnje, vrijeme povratka duhu, ne samo tolerancije nego i kulture u najširem smislu. Želio bih da ovaj lik BDM zagrlji grad Požega

onom nježnošću kojom nas je ona pratila tijekom 14 stoljeća naše hrvatske povijesti - poručio je biskup Škvorčević.

Poštovanje kulturnog naslijeđa

O samoj skulpturi govorila je prof. Lidija Ivančević Španiček ističući da ona pripada ranom baroku. - Bogorodica stoji u molitvi sklopljenih ruku odjevena u plavu haljinu i crveni plašt, a pod nogama ima zemaljsku kuglu i edensku zmiju koju gazi. Barokni stil odražava se također i u dinamičnim linijama odjeće i raspuštene kose, kao i karakterističnoj „S“ liniji figure. Budući da je barokna sakralna plastika u ovom dijelu Hrvatske manje postavljana na pročelja građanskih zgrada, skulpturu 'Bezgrješnog začeca' možemo smatrati vrlo vrijednom - objasnila je prof. Ivančević Španiček.

Otkrivajući skulpturu 'Bezgrješnog začeca', požški je gradonačelnik Zdravko Ronko podsjetio kako je ona još jedan znak da Požega poštuje svoje kulturno naslijeđe i nastoji vratiti onaj sjaj građanske kulture koji se njegovao kroz stoljeća.

Akademski slikar Josip Biffel izrađuje vitraje za voćinsku crkvu

Požški biskup Antun Škvorčević primio je 7. kolovoza u Biskupskom domu u Požegi akademskog slikara Josipa Biffela iz Zagreba u pratnji Josipa Devčića, predsjednika Odbora za izgradnju razorenog svetišta Majke Božje u Voćinu. Bila je to prigoda

za koje je nedavno završen natječaj i izabran izvođač u suradnji s Ministarstvom regionalnog razvoja. Prof. Biffel prikazao je svoj trud oko izrade vitraja na voćinskoj crkvi, koji bi trebali oživjeti njezine gotičke prozore i stvoriti izvorni mistični ugođaj u tom hodočasničkom hramu. Za izradu prozora dali su svoj doprinos pojedini gradovi s područja Požeške biskupije.

Biskup Škvorčević izrazio je zahvalnost svima koji se zauzimaju za izgradnju važnoga crkvenog i povijesno-kulturnog zdanja u Voćinu, posebno prof. Biffelu što je prije deset godina svojim vitrajima obogatio požšku crkvu sv. Lovre i priprema nova rješenja na voćinskoj crkvi. Biskup je, među ostalim, razgovarao s prof. Biffelom i o nastojanjima da se u Požegi otvori Dijecezanski muzej u koji bi uz djela sakralne kulturne baštine s područja Požeške biskupije bila postavljena i djela određenih modernih majstora. (I.Ž.)

da se razgovara i o naporima Požeške biskupije da se nakon gotovo deset godina gradnje konačno završi župna i svetišna crkva Majke Božje u Voćinu, koju su srpski pobunjenici do temelja razorili 13. prosinca 1991. godine. Devčić je izrazio nadu da će se unatoč financijskim poteškoćama moći pristupiti posljednjim radovima na crkvi

ZAVRŠENA OBNOVA GOTIČKE CRKVICE SV. LUKE U SREDNJEM LIPOVCU

Obnovom predstavljene sve povijesno-umjetničke vrijednosti zdanja

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Đuro Cvitić

Smještena na zaravni slikovita brežuljka Požeške gore nadomak naselja Srednji Lipovac, gotička crkvice sv. Luke danas ima funkciju grobljanske kapele. Teško devastirana zubom vremena kroz minula stoljeća, ta je ranogotična sakralna građevina podignuta potkraj 13. stoljeća pod utjecajem cistercita, a prema mišljenju struke, najvjerojatnije izgrađena kamenom tamošnjeg cistercitskog samostana. Neprijeporne povijesno-umjetničke vrijednosti, unutrašnjost crkve bila je dekorirana prvorazrednim ranogotičkim zidnim oslicima koji su iznova otkriveni za istražnih konzervatorskih radova tijekom gotovo desetogodišnje obnove toga vrijednog zdanja.

Četiri graditeljske faze

- Tijekom zaštitnih radova i konzervatorskih istraživanja otkrivene su čak četiri graditeljske faze, a obnovi, koju je financijski pratilo Ministarstvo kulture, pristupilo se prema najvišim standardima konzervatorske struke. Obnova crkve sv. Luke uistinu je bila vrlo zahtjevna, donijela nam je cijeli niz novih saznanja koja su dodatno rasvijetlila vrijednost ovoga

sakralnog spomenika, a u posljednje tri građevinske sezone radove se i maksimalno intenziviralo tako da su sada privedeni kraju i ostaju tek detalji unutar-njeg uređenja i opremanja - istaknula je Željka Perković, pročelnica Konzervatorskog odjela u Slavonskome Brodu čiji su stručnjaci vodili istraživanje i obnovu.

Opsežna konzervatorska istraživanja potvrdila su slojevitost graditeljskih zahvata na samome arhitektonskom sklopu gotičke građevine, a za barokne i historicističke obnove crkve izmijenjeni su njezini originalni tlocrti i visinski gabariti dok su od izvorne gotičke strukture ostali samo perimetralni zidovi zdanja.

Vrijedna ikonografska kompozicija

- S obzirom na to da nije pronađen dovoljan broj elemenata i nalaza za rekonstrukciju gotičkih prozora na perimetralnom zidu lađe, u obnovi pročelja izabrana je koncepcija obnove fasadnog platna s usmjerenjem na prezentaciju posljednjeg živog sloja građevine s prezentacijom gotičkih uglovnih klesanaca na kojima su urisani petroglifi. Na začelnom zidu kvadratnog svetišta restauratorskim zahvatima predstavljeni su svi ostaci ranogotičkog zidnog oslika, uključujući i prezentaciju kasnogotičke kustodije naknadno ugrađene u drugoj polovici 15. stoljeća - pojašnjava povjesničar umjetnosti Ratko Ivanušec te ističe kako je na bočnim špaletama zidne niše prikazana iznimno vrijedna ikonografska kompozicija likova sv. Luke i sv. Pavla s vinovom lozom kao fitomornim simbolom Krista.

Osim te središnje ikonografske teme, u podnožjima začelnog i južnog zida svetišta pronađeni su ostaci ranogotičke freske s prizorima Pakla.

Iz razdoblja kasnogotičke obnove crkve sačuvano je pravokutno svetohranište isklesano od pješčenjaka i oblikovano karakterističnom kasnogotičkom 's' profilacijom. Značajne barokne intervencije zabilježene su u 18. stoljeću kada je kapelica postala župnom crkvom dok se u 19. stoljeću obnavlja unutrašnjost te se crkva opremila barokno-klasicističkim inventarom. Obnavljana je i 1903. godine kada je podignut zapadni zid od opeke i historicistički zvonik. Posebnost su i uglovi gotičke crkve zidani klesanim kamenim kvadrima s mnogobrojnim ucrtanim antropomornim i animalističkim prikazima. Obnovu toga spomenika kulture poduprla je i Općina Nova Kapela te župa Presvetog Trojstva u Gornjem Lipovcu.

Natpisi na bosančici

Crkvice sv. Luke u predturskom razdoblju nalazila se na prostoru plemićkog vlastelinstva Orljavica, s istoimenom utvrdom. Zbog odlaska katoličkog puka za osmanlijske vlasti, crkvice je neko vrijeme bila napuštena, no ipak su je u to doba, kako stoji u arhivskoj povijesnoj građi, nadzirali franjevci iz Velike. Taj se podatak spominje i u njihovim vizitacijama iz 1660. godine. Iz svojega bogatog srednjovjekovnog razdoblja crkva sv. Luke ima niz osebujnih i iznimno vrijednih kamenih detalja, poput primjerice ugrađena kamena s natpisom na bosančici za koji se pretpostavlja da je nastao upravo za vremena franjevačke skrbi nad crkvicom. Iako je crkvice prije nekoliko godina preživjela požar, njezine su srednjovjekovne odlike ostale očuvane.

KAMILO KOLB – REDOVNIK, SKLADATELJ, ORGULJAŠ, ZBOROVOĐA, GLAZBENI KRITIČAR, PEDAGOG, PUBLICIST

Jedan od najznačajnijih skladatelja hrvatske duhovne glazbe

Piše: Tomislav Radonić, prof. • Snimio: Tihomir Ivčetić

Mеду najvećim hrvatskim skladateljima crkvene glazbe 20. stoljeća nalazi se i o. Kamilo Kolb. Njegovo glazbeno stvaralaštvo obilježeno je kasnoromantičkim stilom protkanim duhovnošću te odražava ideje cecilijanskog pokreta, kojega je bio pristaša. Bio je iznimno vrijedan glazbeni stvaratelj, stvorivši 1455 skladbi, tri oratorija, posebno je poznat oratorij sv. Franje, 50 misa i mnogo popijevki, a najviše popijevki napisao je u čast Blaženoj Djevici Mariji.

Stjepan Kolb o. Kamilo, rodio se u Okučanima 31. srpnja 1887., kao šesto dijete u obitelji. Otac Hugo bio je gostioničar, a majka Matilda domaćica, oboje iz Pakraca. Cijela se obitelj aktivno bavila glazbom. Otac je svirao harmoniku, majka je pjevala u crkvi, brat Juraj, također svećenik, bio je predsjednik poznatog zagrebačkog pjevačkog zbora „Vijenac“, a drugi je brat bio član pjevačkog zbora „Slavonija“ u Petrinji, dok su sestre Anica i Mica aktivno pjevale u zboru časnih sestara u Požegi.

Prvi susret s orguljama u crkvi sv. Lovre

Nakon završene osnovne škole Kamilo Kolb pohađa od 1898. do 1902. godine Gimnaziju u Požegi. U crkvi sv. Lovre prvi je put vidio velike orgulje i slušao sviranje i pjevanje svojega prvog učitelja pjevanja Josipa Prohaske. U požeškom Kolegiju postojao je tamburaški orkestar u koji se Kolb uključuje, a tu je stekao i osnove tamburaškog sviranja koje će nastaviti kasnije u Varaždinskoj gimnaziji. Tu je odlučio postati franjevcem. Od 1902. godine Kolb se nalazio u noviciatu u Franjevačkom samostanu na Trsatu. U franjevački je red stupio 14. rujna i dobio redovničko ime fra Kamilo. Prve zavjete položio je 19. rujna 1903., nakon čega odlazi na studij filozofije u Varaždin. To je bio i njegov prvi susret s Varaždinom u kojemu će kasnije djelovati kao svećenik, profesor na franjevačkoj gimnaziji i kao glazbenik. Ovdje nastaje i njegov prvi skladateljski pokušaj. Nakon Varaždina, 1906. godine, fra Kamilo odlazi u Zagreb na studij teologije, gdje upoznaje Franju Dugana koji će mu postati prvim privatnim učiteljem glazbe. Tijekom dvije godine upornog rada, pod vodstvom svoga profesora, Kolb postiže znatan napredak.

U časopisu Sv. Cecilija počinju se objavljivati njegove prve skladbe: „Pred Djevicom“, „Tantum ergo“, „Regina Coeli“ i druge. Svečane je zavjete fra Kamilo položio 8. prosinca 1907., a 1909. zaređen je za đakona. Za svećenika je zaređen 1910. godine, a mladu misu služio je 3. travnja iste godine u Orahovici, kod brata Jurja, gdje mu je na mladoj misi svirao Franjo Dugan.

Robijanje u Staroj Gradišci

Do 1911. godine boravi u Zagrebu, gdje je marljivo proučavao glazbu skladajući mise te različite misne popijevke, a potom u samostanu na Trsatu, pored svećeničkih dužnosti, obnaša službu orguljaša i vodičlja crkvenog pjevanja. Glazbeno obrazovanje nastavlja samoobrazovanjem i dopisivanjem s Franjom Duganom. Tu nastaje jedna od njegovih najpoznatijih misa nazvana „Staroslavenska misa sv. Andrije“. Na Trsatu je upoznao slovenskog skladatelja Hugolina Sattnera koji će mu kasnije u Ljubljani biti profesorom tijekom školovanja na Konzervatoriju.

Svoj svećenički i redovnički život proveo je u raznim mjestima: Virovitici, Iloku, Varaždinu, Osijeku, Vukovaru, Karlovcu, Slavonskom Brodu i Požegi. Nakon II. svjetskog rata komunističke su ga vlasti osudile na robiju u Staroj Gradišci u trajanju od punih pet godina. U zatvoru se nalazio s mnogim poznatim intelektualcima i glazbenicima, poput Borisa Papandopula, Lovre pl. Matačića, Marijana Zuberu i drugih. Od 1958. godine nalazi se u Franjevačkom samostanu u Požegi, gdje je proslavio svoju zlatnu misu. Tim

je povodom skladao misu „Deo gratias“ koju je u Zagrebačkoj katedrali izveo Albe Vidaković. Bio je član Družbe „Braća hrvatskog zmaja“, sa zmajskim naslovom Zmaj Slobostinski. Umro je u Virovitici 13. srpnja 1965. godine.

Raznoliko glazbeno djelovanje

Glazbeno je djelovanje Kamila Kolba raznoliko. Bio je prvenstveno skladatelj, vrlo uspješan orguljaš, pjevač, zborovođa, glazbeni kritičar, publicist. U njegovom skladateljskom opusu 1300 je izvornih skladbi, pretežno crkvenih, a samo su 42 svjetovne skladbe; 155 skladbi su na tuđe teme ili odredbi narodnih melodija. U izvornom dijelu opusa prevladavaju one za vokalne sastave: 562 mješovitih, 134 muška zbora te 40 mješovitih zborova, 236 dvopjeva, 79 solo popijevki i 73 popijevke za glas uz pratnju orgulja. Skladbe se odlikuju pjevnom i spontanom melodikom. Njegovao je osobitu zvučnost, harmonijsko nijansiranje nadahnuto koristeći mogućnost modulacija i alternacija te raznolike akordičke sklopove i slobodnije veze među tonalitetima.

Smatramo ga jednim od najznačajnijih hrvatskih skladatelja duhovne glazbe.

PETAR ČULJAK, NOGOMETAŠ PLETERNIČKE SLAVIJE I NEIZOSTAVNI ČLAN CRKVENOGA ZBORA ŽUPE SV. NIKOLE BISKUPA

Bez Boga je sve isprazno!

Slaven Paponja • Duško Mirković i Slaven Paponja

Kada se prije nepunih deset godina vratio iz Zagreba sa studija, tada 24-godišnji Petar Čuljak vratio se igranju nogometa u matičnom klubu, pleterničkoj Slaviji, no ubrzo se nakon povratka iz metropole uključio i u rad župnoga zbora crkve sv. Nikole, čiji je i danas neizostavni član.

- Mama me potaknula da se pridružim zboru, prenijevši mi informaciju kako zboru nedostaje muških glasova. No, nije me trebala nešto posebno nagovarati budući da sam od malih nogu volio glazbu i pjevanje. Završio sam osnovnu glazbenu školu u Požegi, tako da sam do danas zadržao ljubav prema sviranju i pjevanju – kaže Petar Čuljak.

Prepoznatljivi bariton

On i danas s jednakim zadovoljstvom pristupa svakoj probi ili svakom nastupu svoga župnog zbora, a za veće blagdane i obljetnice, ovisno o obvezama, sa svojim je prepoznatljivim baritonom uvijek spreman pomoći i biskupijskom zboru koji uspješno vodi Alen Kopunović Legetin.

- Doista volim pjevati u zboru. Sve su mi pjesme lijepe, bile one prigodne ili liturgijske. Kada bih morao birati najdražu, odlučio bih se za pjesmu „Ljiljane bijeli“. No, moram naglasiti da u crkvu idem bez obzira na pjevanje. Dakle, nije zbor jedini koji me odvodi tamo, već ljubav prema Bogu. I kao dijete rado sam odlazio na svetu misu, iako tada nisam bio član zbora – prisjeća se Petar.

Pero, kako ga zovu prijatelji, u Zagrebu je počeo studirati na tadašnjem Fakultetu za fizičku kulturu (danas Kineziološki fakultet), no zbog problema sa zdravljem morao ga je napustiti.

Ipak, uspio je završiti Višu trenersku školu tako da danas, uz to što vrlo predano igra nogomet u pleterničkom trećeligašu, u gradu na dvije rijeke trenira i nasljednike današnjih Slavijinih prvotimaca. Službeno je on voditelj Slavijine omladinske škole, no zapravo je taj koji na terenu radi zasukanih rukava.

- Nije mi teško raditi s djecom, zapravo to mi pričinjava zadovoljstvo. Mislim da imamo dobrih mladih igrača i da se ne trebamo brinuti za klupsku budućnost. Ono što je moj zadatak, naravno, osim trenerskog, jest toj djeci, barem koliko mogu, ukazati na prave životne vrijednosti. Pokušavam ih bez prisile potaknuti da idu na svete mise, da se mole te da znaju da će im Bog sve to vratiti, jer bez Boga sve je isprazno. Mislim da moj stav nailazi na plodno tlo, jer među polaznicima našega omladinskog pogona ima dosta ministranata, što je naravno zasluga i drugih, ponajviše njihovih roditelja. I zbog toga mi je posebno drago – ističe Čuljak.

Svetost devetnica

Njegovi suigrači iz seniorskoga pogona NK-a Slavije drže do vjere i Boga. Osjeti se to, kaže Pero, u svlačionici, na treningu i na utakmici.

- Naravno, i mi ponekad planemo i svašta kažemo u žaru borbe, no općenito gledajući, sa sigurnošću mogu reći da smo među osobitim nogometnim momčadima kada je posrijedi odnos prema vjeri. Govorim to iz višegodišnjeg iskustva igranja po zagrebačkim klubovima. Naime, malo gdje ćete susresti situaciju da se treninzi pomjeraju, odnosno ravnanju prema misama. Kod nas je to, primje-

Igrao i u prvoj ligi

U svojoj igračkoj karijeri, koja i dalje uspješno traje, Petar Čuljak osjetio je draž igranja prvoligaškoga nogometa, odigravši i susrete na velikoj sceni protiv Dinama i Hajduka. Učinio je to u dresu zaprešićkog Intera, tada Inkera. Igrao je zapaženo i u Hrvatskom dragovoljcu iz Zagreba.

rice, slučaj svake godine za naše devetnice, i to isključivo zbog nas igrača. Do toga posebno držimo mi stariji igrači, no drago mi je što nas mladi u tomu prate – zaključio je Petar Čuljak.

Uz Boga je sve lakše

- Kada sam sa svojih 19, 20 godina imao velikih problema sa zdravljem, kada su mi neki govorili da više neću moći igrati nogomet, ja sam se molio Bogu, vjerovao sam u oporavak i, evo, od tada je iza mene još 14-15 nogometnih sezona – napominje Petar.

KMNL

Počinja šesta sezona KMNL-a

Malonogometne ekipe i ove se pastoralne godine mogu uključiti u Katoličku malonogometnu ligu Požeške biskupije koja ulazi u svoju šestu sezonu. Svi koji žele sudjelovati, mogu se prijaviti do 9. listopada, saznajemo od vlč. Stjepana Škvorca, povjerenika za pastoral mladih. Toga dana održat će se i sastanak voditelja malonogometnih ekipa kako bi se dogovorili o sustavu natjecanja. O broju prijavljenih ekipa ovisit će hoće li se natjecanje održati kao prošle sezone po arhiđakonatima ili će ekipe biti podijeljene u dvije skupine. Cilj KMNL-a, napominje vlč. Škvorc, jest sportsko druženje u kršćanskom duhu, širenje poznanstva i komunikacije među mladima naše biskupije. (H.T.)

KARLO PRPIĆ, JEDINI MISIONAR POŽEŠKE BISKUPIJE, VEĆ DVADESETAK GODINA ŽIVI I RADI U KAMERUNU

U našoj katoličkoj školi polovica đaka su muslimani

Razgovarala: Ljiljana Marić

Kako se u Vama rodio misionarski poziv, odnosno iz kojeg ste razloga odlučili poći u misije te kako ste dospjeli baš u Kamerun?

- U „Radosnoj vijesti“, našem misijskom mjesečniku, čitao sam članak u kojem su biskupi iz Kameruna tražili misionare iz europskih zemalja koji bi se mogli baviti njihovom mladeži, a koji je napisala naša dugogodišnja misionarka s. Mirjan Šurjan koja je još uvijek na istom mjestu gdje sam i ja. Osjetio sam da bi to mogao biti poziv, više nadnaravni nego obični, te sam od kardinala Kuharića tražio da mi dopusti odlazak u misije. Dodijeljen mi je rad s mladima u srednjoj katoličkoj školi u kojoj sam bio duhovnik. Nakon toga sam više godina upravljao jednim dječjim sjemeništem pa sam radio u župi i sada sam ravnatelj srednje katoličke škole.

Kakva je vjerska situacija u Africi?

- Afrika ima 800 milijuna stanovnika. Ako zanemarimo stanovnike Sjeverne Afrike koji su uglavnom Arapi i muslimani, u

tzv. Crnoj Africi, gdje živi 500 milijuna ljudi, ima oko 120 milijuna katolika. Ima dosta protestanata i njihovih sekti, zatim muslimana i tradicionalne animističke religije. Od 18 milijuna stanovnika katolika je 6 milijuna. Kao religiozna skupina mi smo najprisutniji u državi, protestanata je nešto manje, a muslimana dvadesetak posto. U Kamerunu postoji vjerska sloboda za sve vjerske zajednice, ne samo za katolike, a svi projekti su jako dobro prihvaćeni od državnih vlasti. Nemamo nikakvih poteškoća u prakticiranju vjere u evangelizaciji, ali sami se moramo snalaziti u financiranju svega onoga čime se Katolička crkva bavi, kao što je školstvo, zdravstvo, osnivanje župa i biskupija.

Blagopokojni papa Ivan Pavao II. često je govorio da smo mi kontinent nade. To je riječ koja je ohrabrila mnoge, no moramo biti realni, stvari nisu tako glatke i trebat će stoljeća da se to riješi. Naime, službeno ima 106 sekti koje se nazivaju kršćanskim i većini stanovnika nije jasno koja je ona prava. To uvelike koči evangelizaciju, ali najvažnije je u tome biti svjedok vjere koliko je to moguće, prave katoličke iskonske kršćanske vjere, jer samo to još može privući ljude. U ovakvim situacijama moramo biti ponizni, jer stvari se kreću relativno sporo i jedina vrijednost našega misionarskog rada je ta da smo ondje prisutni s jasnom vizijom naviještanja katoličke kršćanske vjere.

Ravnatelj ste u srednjoj školi u N'gaoundere. Kažite nam nešto i o toj svojoj djelatnosti, koja je tim zanimljivija što Požeška biskupija ima dvije katoličke klasične gimnazije i započinje s katoličkom osnovnom školom.

- Upravljam srednjom školom već tri godine i smatram da je to jedan od prevažnih oblika naviještanja evanđelja. Ne radi se toliko o tome da propovijedate od jutra do sutra, jer mi imamo školski program koji moramo zadovoljiti i koji država kontrolira, naprotiv, riječ je o načinu rada i prihvatu učenika.

Slikovito rečeno, želimo pokazati da nam nije stalo do vune i mlijeka nego do ovaca u pravom smislu riječi. Na našem terenu imamo 16 osnovnih katoličkih škola u raznim župama i jednu srednju školu. Sada smo krenuli i s katoličkim vrtićima. Imamo 1500 srednjoškolaca i 5000 osnovnoškolaca. Polovica naših đaka su muslimani, a više od polovice je djevojačka. Naime, u našoj biskupiji ima 400 000 stanovnika od čega je 50 000 katolika. Svi žele ići u našu školu, jer je bolja po rezultatima i ponašanju učenika. Svaki školski dan počinje i završava molitvom i to ne predstavlja nikakav problem. Na molitvi koju predmoli voditelj razreda moraju biti svi prisutni. Iako muslimani nisu obvezni izgovarati riječi molitve, obvezni su prisustvovati molitvi i stajati za vrijeme molitve. Škola se plaća, oko 200 eura, jer se financiramo iz vlastitih sredstava. Državno javno školstvo gotovo je besplatno, ali razlike su u odnosu na privatno ogromne, jer njihovi razredi imaju od 80 do 100 đaka, a kod nas ih je najviše 45 i rezultati ne izostaju.

Kako katolici u Hrvatskoj mogu pomoći katolicima u Kamerunu?

- Minimum bi bio taj da gradimo i sačuvamo zajedništvo pripadnosti jednoj sveopćoj univerzalnoj Crkvi. Naši vjernici u razvijenijim katoličkim zemljama znaju da nas mogu pratiti, ako ne drugačije, onda barem molitvom i dobrim željama za rast mladih kršćanskih katoličkih Crkava u misijskim krajevima. Na taj način svi možemo biti misionari i povezujući se molitvom, postajemo članovi sveopće Crkve. Ako se pruži zgoda da se potpomogne rad misionara na materijalnoj razini, onda će to svatko učiniti prema svome nahodaženju i mogućnostima, ali najvažnije je ne zaboraviti u mislima i molitvama mladu braću i sestre u vjeri. Mi jedni bez drugih ne možemo živjeti i pogrešno je reći da su samo ljudi ovdje u potrebi. Potreba je svagdje i nikada neće prestati, jer nikada nam nije dovoljno i stalno bismo željeli bolje. To nije dobar argument i nije dobro razmišljanje. Postoji svijet staroga i novoga kršćanstva, postoje oni koji žive lakše i oni koji pate više. Ovdje su velike poteškoće na ekonomskom i vjerskom planu, no ako smo katolici, ne bismo smjeli zaboraviti mladu braću u vjeri.

Pavle Primorac o knjizi »Iz smrti u život«

Potresno svjedočanstvo kralja abortusa o obraćenju

Kada sam u ruke uzeo knjigu dr. Bernarda Nathansona Iz smrti u život, i to prije nego što sam je počeo čitati, na pamet mi je pao film Nijemi krik koji je on kreirao. Film govori o realnosti pobačaja i prikazuje ga kao snažnu i ružnu stvarnost napada na nevino ljudsko biće. On realno prikazuje pobačaj kao ubojstvo i precizno dokazuje da on nije ništa drugo nego nasilan prekid jednoga normalnog biološkog procesa koji je Bog utkao u ljudsko biće po svojem planu, određivši da će on jedini biti stvoren na sliku Božju.

Zahvaćen Božjom rukom

Iz smrti u život knjiga je koju je dr. Nathanson napisao zahvaćen Božjom rukom. U dubini njegova srca nešto ga je dotaknulo, a to „nešto“ je Bog, i potaklo ga da napiše potresno svjedočanstvo obraćenja iz bezbožnika i kralja abortusa u novoga čovjeka, preporođena Kristovom ljubavlju. Zašto ova knjiga kazuje da je netko iz „smrti“ prešao u „život“? Jednostavno zbog toga što se dr. Nathanson nalazio u stanju bezboštva, a to je stanje duhovna smrt. Čovjek koji je u zlu i negativnosti živ je već umro, uči nas Biblija. Upravo iz toga razloga čovjek koji se nalazi u grijehu i zlu pozvan je na obraćenje, da se obrati od svojih mrtvih djela, ugasnuća svoje savjesti i oživi novim životom koji je zahvaćen Kristovom ljubavlju.

Autor ove knjige bio je pod utjecajem tih mrtvih djela. Potječe iz liberalne židovske obitelji koja nema interesa za religiozno, živi u teškim obiteljskim uvjetima u smislu međuljudskih odnosa, jer mu je otac osoba diktatorskog opredjeljenja. Iz toga opredjeljenja otac ga je tako i odgajao. Za vrijeme i nakon studija medicine živi raskalašenim životom, i dva puta ulazi u brak. Gledajući situaciju i probleme žena kada je trudnoća posrijedi, postaje jedan od gorljivih pobornika „prava na abortus“ ili „prava na izbor“. Osniva kliniku za abortuse te je kao ravnatelj te klinike postao odgovoran za smrt više od 75 tisuća nerođene djece. Ono što je strašno jest činjenica da je izvršio i abortus vlastitoga djeteta.

Od Židova do katoličkog vjernika

Međutim, u tom se čovjeku nešto promijenilo. Kada je medicina postigla toliki domet da je ultrazvuk postao dostupan liječnicima i trudnicama, u njemu se nešto

prelomilo. A taj duhovni „prijelom“ dogodio se onda kada je mogao ultrazvukom vidjeti nerođeno dijete, to maleno ljudsko biće koje ima pravo na život. I tada je počeo tijek promjene njegova životnog stava. Nakon što je donio odluku da će prestati vršiti pobačaje, počeo je tražiti u svojem životu duhovnu dimenziju, jer je osjećao svojevrsnu prazninu. Njegovo traženje trajalo je deset godina. Čitao je kršćansku literaturu, pokušao je moliti i raditi na sebi kako bi pronašao unutarnji mir, mir koji daje Krist, a koji dr. Nathanson nikada u životu nije pronašao. Nakon što je pročitao ispovijesti raznih obraćenika koji su u svojem životu pronašli Krista i na temelju toga promijenili svoj život, i u njemu se dogodio snažan prolom Božje ljubavi te je zatražio da bude primljen u Katoličku crkvu. Puno je čitao i proučavao katoličke velikane, između ostalih i sv. Augustina, i spoznao je Krista u svojem životu. Primio je sakramente krštenja, pričesti i krizme i tako počeo živjeti autentičnim kršćanskim životom, nikada ne dovodeći u pitanje svoju grešnost i malenost, ali i odgovornost za tisuće nerođenih ljudskih života. Ne treba ni spominjati da je kao član raznih pokreta za život u Americi bio oklevetan, ponižen, da su mu pobornici pobačaja prijetili i fizički. Ali on je ostao ustrajan i uspravan snagom svoje vjere u Krista. Svatko od nas ima neku svoju duhovnu „smrt“ - grijeh. Ova bi nam knjiga mogla biti poticaj da i mi ostavimo „mrtva djela“ i okrenemo se životu.

K R Š T E N J A

POŽEGA • U župnoj crkvi Duha Svetoga u Požegi biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 1. srpnja euharistijsko slavlje u konceleciji s fra Josipom Poletom, župnikom i gvardijanom, Ivicom Žuljevićem, kancelarom, i fra Zlatkom Papcem, župnim vikarom. Podijelio je krst Denisu Emanuelu, trinaestom djetetu u obitelji Milana i Marije Prispilović.

ĐULOVAC • Biskup Škvorčević u župnoj crkvi Duha Svetoga u Đulovcu 2. srpnja predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Valentinu, peto djetete u obitelji Jakova i Anđeljine Jaković.

VELIMIROVAC • Na blagdan Gospodina Preobraženja, 6. kolovoza biskup Antun Škvorčević krstio je u župnoj crkvi Gospe Fatimske u Našicama-Velimirovac Igora, peto djetete u obitelji Igora i Slađane Iličić.

DAVOR • U nedjelju, 30. kolovoza na središnjem župnom euharistijskom slavlju u Davoru biskup Antun Škvorčević krstio je Dominika, šesto djetete u obitelji Velimira i Jasne Svitlanović. Župnik Marijan Đukić pozdravio je biskupa, a djeca Josip i Nikolina iz obitelji Svitlanović predali su mu cvijeće i darove.

PAKRAC • U župnoj crkvi u Pakracu biskup dr. Antun Škvorčević predsjedao je 12. kolovoza misnom slavlju i krstio Antoniju, sedmo djetete u obitelji Jure i Ivane Čatak.

Biskup je na svim slavljinama kazao kako je svako novo ljudsko rođenje najveći događaj na zemlji, jer po njemu Bog započinje ostvarivati svoj vječni naum. Čestitao je roditeljima na velikodušnom opredjeljenju za život, istaknuvši da po svakom novom djetetu kojeg primaju postaju sudionici božanskog stvaranja i da Bog sigurno nagrađuje one koji su mu vjerni. (I. I.)

Duhovni i kulturni identitet Hrvata prepoznatljiv je i u Chicagu

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: D. Mirković i F. Filipović

Dok je kao dječak dolazio na pobožnost devetnice Gospi od Suza u Pleternici, jedinom takvom svetištu u Hrvatskoj, Jozo Grbeš iz Pleternice nije ni slutio da će jednoga dana postati ne samo svećenik nego i jedan od voditelja te iste devetnice. Da bi je ove godine vodio, četrdesetogodišnji fra Jozo morao je doputovati iz Chicaga gdje je župnik hrvatske župe sv. Jeronima. Već skoro dva desetljeća, od 1992. godine, on je u Americi, prvo u hrvatskoj župi u New Yorku, a od 1996. godine u sadašnjoj je župi.

Za putovanje na misu potroše i tri sata

– U Americi za razliku od Europe nema naših misija, naprotiv, to su hrvatske župe – duge povi-

jesti i vrlo aktivne. Župa u kojoj sam župnik osnovana je prije 97 godina i pripada joj 850 obitelji. Nedjeljom služimo misu i na hrvatskom i na engleskom jeziku, i to za one Hrvate koji su tu već tri-četiri generacije i kojima je engleski postao materinji jezik. Na obje mise dođe oko 1500 ljudi. Kako župa nije ustrojena teritorijalno, neki trebaju kroz prometnu gužvu desett milijunskog Chicaga putovati i 70 kilometara za što im u jednom smjeru treba i do sat i pol. Osim Hrvata i njihovih potomaka na mise dolaze i drugi Amerikanaci – ističe fra Jozo Grbeš dodajući kako je procesija koju njihova župa organizira na svetkovinu Velike Gospe najstarija u gradu, održava se uvijek na istom mjestu, a posjećuje ju i čikaški gradonačelnik.

Dodaje kako ljudi često imaju pogrešnu predodžbu o Americi u kojoj obični ljudi žive običnim životom nastojeći očuvati skladan obiteljski život.

– Kako sam u Ameriku došao nakon dvije i pol godine provedene u Engleskoj, ostao sam ugodno iznenađen mentalitetom običnih Amerikanaca koji su za razliku od Engleza vrlo otvoreni, gostoljubivi, uvijek spremni pomoći, a u slučaju da im netko drugi nešto pomogne, reći će vam za to i deset puta hvala. Vrlo brzo svakoga prihvate bez obzira odakle stigao. Vrlo su pozitivni i vedri te isto tako imaju razvijen vrlo dobar odnos prema hendikepiranim, starim i bolesnim osobama – objašnjava fra Jozo.

Župe su temelj svih događanja Hrvata

U Chicagu osim njegove postoje još tri hrvatske župe, jedan franjevački samostan, Hrvatski etnički institut, Hrvatski kulturni centar, četiri naša nogometna kluba, katoličke škole pri našim župama te tri hrvatske lokalne radiopostaje. – Naše su župe oslonac i temelj svih događanja Hrvata. Očuvale su ne samo katolički nego i nacionalni identitet. Hrvati u Chicagu koji se uglavnom bave poslovima vezanim uz nekretnine imaju svoj duhovni i kulturni identitet koji je prepoznatljiv u tom velikom gradu – poručuje fra Jozo.

Pri župi sv. Jeronima djeluje i katolička osnovna škola kojih je mnogo u Americi, a koje su, kako ističe fra Jozo, među najcjenjenijima u državi. U Chicagu ih ima samo 280 te šest katoličkih sveučilišta. Većina američkih diplomata, dodaje, završila je katoličko sveučilište u Washingtonu.

Nada Bizik uređuje okoliš crkve i pjeva u župnom zboru

Zoološki vrt obitelji Bizik u Markovcu Našičkom nada-leko je poznat. Međutim, manje je poznato da se za prekrasno uređen okoliš kuće i samog vrta prepunog različitog cvijeća i ukrasnog grmlja i drveća brine Nada Bizik. I tako već punih četrdeset i jednu godinu, otkada se udala za svoga supruga Miru. Iako joj je dnevno potrebno čak dva sata samo da zalije cvijeće i održava ga, ona se s istom ljubavlju brine i za prelijepo uređen okoliš župne crkve.

– Brinem se da okoliš crkve uvijek bude lijep. U tome mi pomažu suradnici, posebno obitelj Gerendaj. Nabavljam sadnice i brinem da cvijeća oko crkve bude od ranog proljeća do prvih mrazova – kaže Nada koja je i aktivna članica župnoga zbora.

Probe zbora ne mogu je mimoići unatoč brojnim obvezama oko zoološkoga vrta. Ponekad, tek kada se vrati s pjevanja, u večernjim satima zalijeva svoje cvijeće. – Vratim se umorna, ali si onda kažem: Meni će dragi Bog dati snage da završim sve svoje obveze u vrtu. Da nema dragog Isusa, ne znam kako bih sve ove

napore izdržala, ali on mi daje snage. Zahvalna sam Isusu što je uvijek uz mene. Kada god mogu, idem na župna hodočašća koja su za mene velik duhovni doživljaj – kaže šezdesetjednogodišnja Nada koja svakog posjetitelja dočekuje s velikom radošću, uvijek nasmijana i vedra. (Lj. M. • Snimio: T. Ivčetić)

